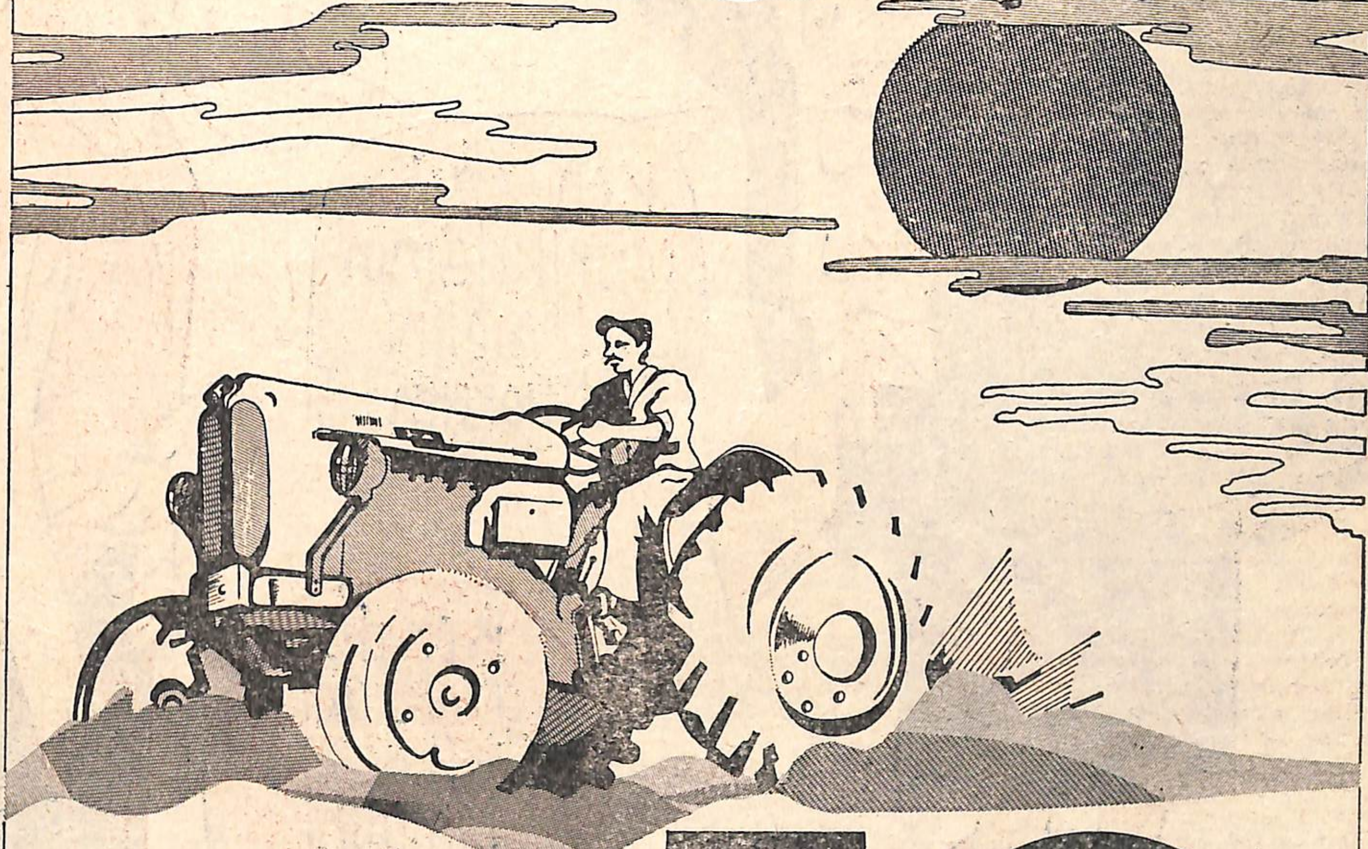

Akbaba
Ben şapka fabrikasının temelini atıyorum..
Ben de ayakkabı fabrikasının temelini atıyorum!..

YURT EKONOMİSİNİN
TEMEL DAYANAĞI

50
milyarı
aşan plâsmanları ile...

CELAL

T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın: 60053 — 20135 — 85)

Akbaba

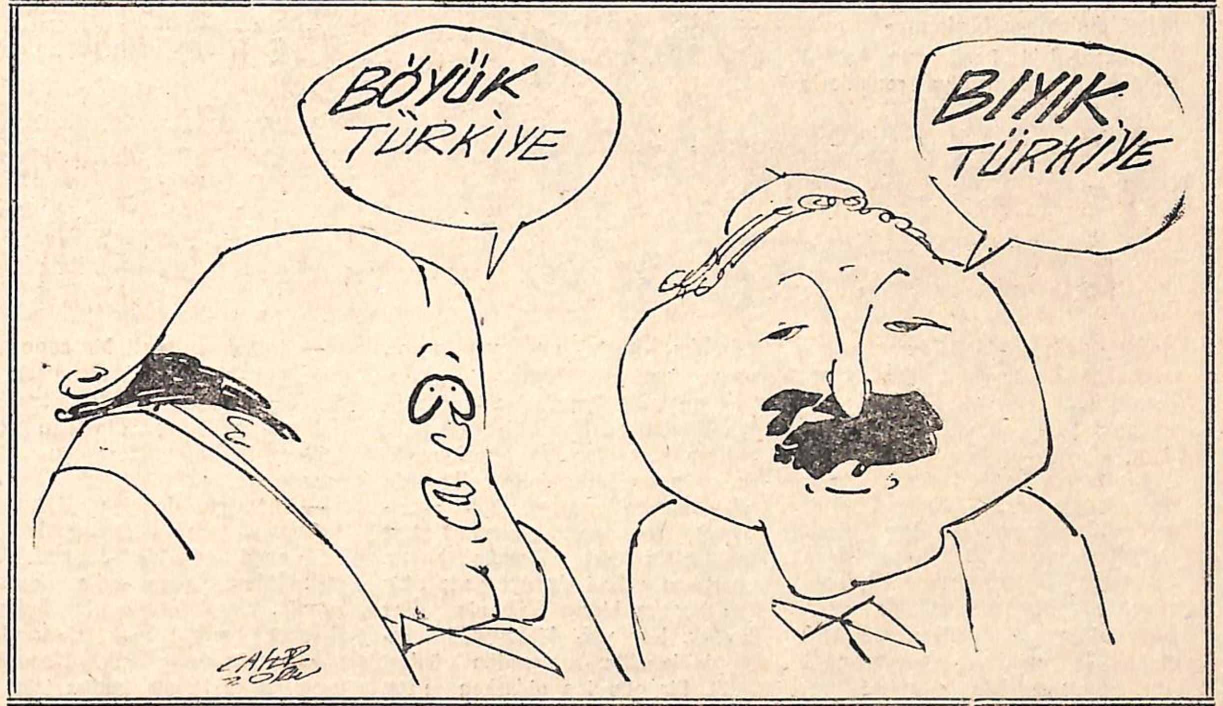
Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 54 — Cilt : 31 — Sayı : 41 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 6 Ekim 1976 — Fiatı 250 Kuruş

Aman Tartışmasınlar

ABD'de Başkanlık seçimlerine az bir zaman kaldı, biliyorsunuz. Seçim kampanyalarının bir parçası olarak, Başkan Ford ve Demokrat rakibi Carter, televizyona çıkıp halkın karşısında ülkelerinin önemli sorunlarını tartışıyorlar ve görüşlerini açıklıyorlar. Bunun daha önceden Kennedy ile Nixon da yapmışlardı.

«Bizim parti liderlerimiz de aynı şeyi burada yapmaya kalkışsalardı ne olurdu acaba?» diye düşündük. Sinirlerimiz ve gülmemiz yatıştıktan sonra bir düşsel televizyon tartışması hazırladık; liderlerimizin son bayram demeçlerinden yararlanarak. Ortaya şöyle bir şey çıktı:

DEMİREL — İnsan Hakları Beyannamesi dahi hürriyetleri çerçevelemiştir.

ECEVİT — Toplumun bugün en büyük özlemi barış... Gençlikte barış, değişik mezhepler den yurttaşları arasında barış, işçi kesiminde barış, işyerinde barış...

ERBAKAN — 1976 Ramazan Bayramı'nda milletçe en önemli konumuz ağır sanayi hamlemiz ve Dördüncü Beş Yıllık Plân çalışmalarıdır.

TÜRKEŞ — Türkiye bugün geri kalmış bir ülkedir.

BOZBEYLİ — Devleti yıkmak isteyenlere dünyanın neresinde hak tanınmıştır?.

FEYZİOĞLU — Yoksulları, kimsesizleri, dulları, yetimleri, dargelirlileri, hekim ve ilâç parası bulamayan hastaları düşünmek...

DEMİREL — Refah Türkiye'si, kalkınma hamlesini başarıya ulaştırmış büyük Türkiye'nin başka bir adıdır.

ERBAKAN — Böylece Türkiye, Cumhuriyet tarihinin en büyük kalkınma hamlesini başlatmış bulunmaktadır.

TÜRKEŞ — Memleketimizle, ileri modern memleketler arasındaki mesafe her gün daha çok açılmakta ve büyümektedir.

ECEVİT — Kışkırtmalar dursa ve herkes haklarını güvence altında görüp geleceğe güvenle bakabilse, barış gelir ülkemize.

FEYZİOĞLU — Milletvekili, Cumhuriyetçi Güven Partisi Genel Başkanı ve hükümet üyesi olarak daima bu konulara eğilmeyi görev saydım.

DEMİREL — Türkiye'nin alt yapısı dar gelmektedir.

ERBAKAN — Bu itibarla, ağır sanayi yatırımlarının başarılmasında milletimizin parasızlığı, para bulunması diye bir husus sözkonusu değildir.

TÜRKEŞ — Türkiye bugün geri kalmış bir ülkedir. Memleket kalkınması için imkânlar ve halk enerjisi harekete geçirilerek «gönül seferberliği»ne gidilmelidir.

DEMİREL — Kendi kendisine dar gelen bir Türkiye'yi büyütmek mecburiyeti böylece giderilecektir.

ECEVİT — Türk halkının son çilesidir şimdi çekilen...

DEMİREL — Son günlerde meydana gelen iki elim uçak kazasında hayatlarını kaybeden vatandaşlarıma Tanrı'dan rahmet, kederli ailelerine ve bütün milletimize başsağlığı dileklerimi sunuyorum.

İşte böyle...

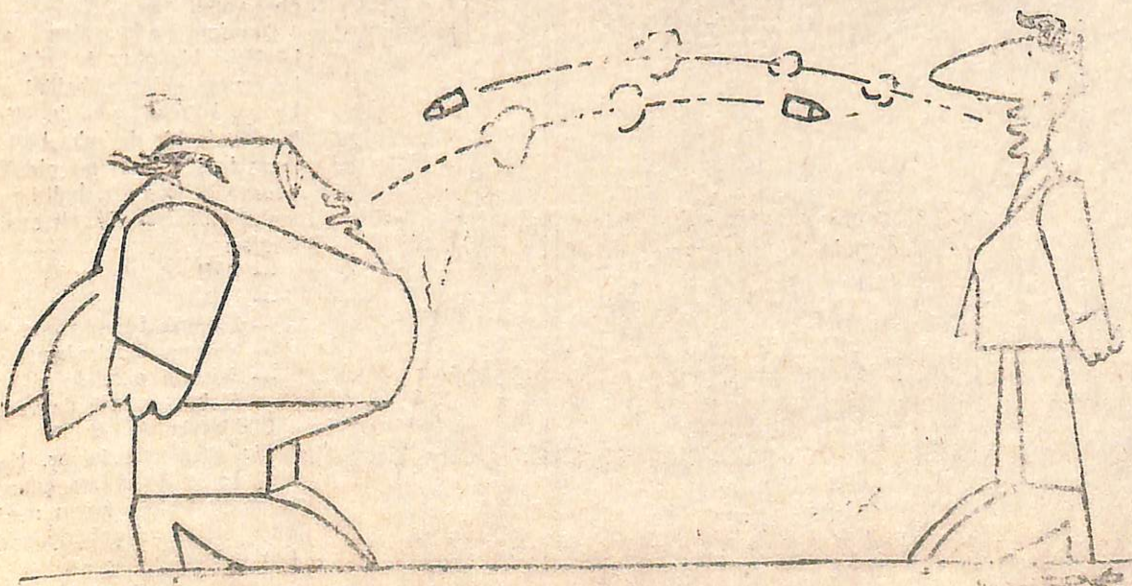
Bir tartışmanın sürebilmesi için, her şeyden önce, tartışmacıların ortak bir zemin üzerinde bulunmaları, hiç değilse hangi konuların tartışılması gerektiğinde anlaşmış olmaları zorunludur.

Ama şimdi görüyoruz ki herkes apayrı bir telden çalıyor. Bırakın iktidarla muhalefet arasındaki uçurumu, Cephe ortakları kendi aralarında çelişki içindeler. Beceriksizce yazılmış bir Karagöz oyunundaymış gibi; herkes, ötekilerin söylediklerini ya ters anlıyor, ya da hiç anlamıyor. Anlamaya çalışmak gibi bir tasaları da yok.

Böyle bir tartışma televizyona gelecek olsa, düzenlemesinin Haber Şubesince falan değil, Eğlence Yayınları Şubesince yapılması gerekir.

Karataş korusun!..

AKBABA

DİYALOG!...

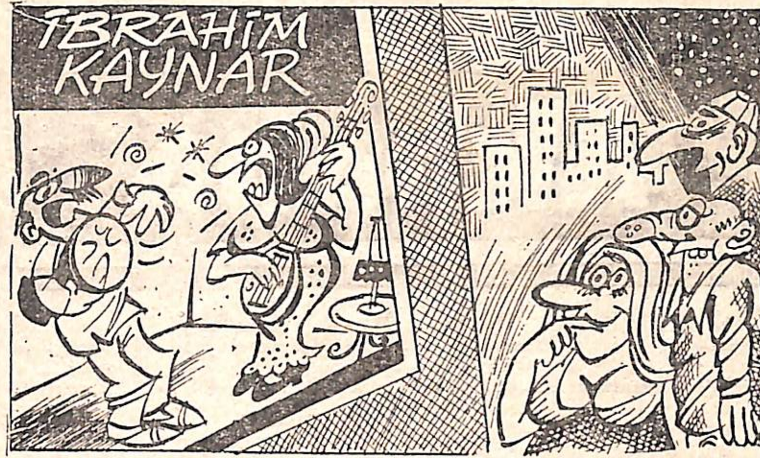
KARIM oldu bitti meraklıdır. Apartmanda oturan bütün komşularımızın nesi var, nesi yok bilir. Öğrendiklerini akşam yemeği sırasında radyonun hava tahmin raporu gibi hiç aksatmadan bizlere de okur.

«Bugün üst kattakilerin şofbeni arızalanmış, kadıncağız az daha banyoda zehirlenip ölecekmiş...»

«Ayyyy Selim! Bir de beni beğenmezsin...»

Karım söze böyle girdi mi ben yemeğe ara verip komşu hanımların o gün yaptıkları becerisizlikleri dinlemeye başlarım.»

«...Aşağıdaki Bankacının karısı Çamaşır yıkıyorum diye renklilerle

ÇALSIN muhalefet OYNASIN iktidar...

beyazları bir arada doldur kazana, o güzelim beyaz çamaşırları alaca bulaca yap... Ay vallahi böyle beceriksiz kadını ömrümde görmedim...»

Bankacının karısı karımın canciğer arkadaşıdır. Bu yüzden O'na da şu aklı vermiştir. «Üzülme şekerim, beyazları siyaha boyayıver olur biter.» Apartmanda oturanların biribirlerini tanımadıkları, sosyal ilişkilerinin olmadıkları söylenir. Kesinlikle inanmayın. Benim görüşüm apartmanlarda daireleri biribirinden ayıran duvarlar kutsal aile yuvasının gizliliğini korumak için değil, süs olsun diye yapılmıştır. Çünkü bu duvarlar meraklı gözlerden hiçbirşeyi saklıyamıyorlar. Hele karımınki gibi iyi duyan bir kulak, her zaman açık antenler, komşularımızdan birisinin seslice yellenmesini bile kaçırmaz. Karım bana kaç kere:

«Ayyy Selim! Mutfağa geçince deli oluyorum vallahi,» demiştir.

«Niye karıcığım?»

«Niye olacak canım, bitişik dairedeki emekli adam hep turp yiyor sonra da ikide bir zart zart yelleniyor... Yellenmenin sesini duyunca kokusunu duyar gibi oluyorum, içim dışıma çıkıyor...»

Dedim ya, apartmanlarda oturan insanların yabancılaşma içinde olduklarna, biribirlerini tanımadıklarına dair sözlere inanmayın. Söz gelimi ben karım sayesinde sekiz numarada oturan komşularımızın sevişerek evlendikleri halde çocukları olmuyor diye geçinemediklerini, kusurun adamda olduğunu; Üç numaradaki komşularımızın tasarruf yapıp da yerli yapım bir otomobil alabilmek için akşam yemeklerini kaldırdıklarını, soranlara da «Avrupa'da hep böyle yapıyorlarmış şekerim, sağlığımız için akşam yemeği yerine birer bardak şekersiz çay içiyoruz» dediklerini; Selmâ Hanım'ın kuru makyaj yaptığı için her zaman güzel görünebildiğini, Leyla Hanımın göbeği dışarı çıkmasın diye çelik korse kullandığını, Ahmet Bey'in uzun paçalı beyaz don giydiğini, Ali Beyin perşembe akşamları banyoyu kendi eliyle yaktığından karısına yanaşabildiğini, kapıcının karısının sabundan çiviler yapıp çocuk düşürmede çok becerikli olduğunu; Nermin Hanım'ın «Kürtaj mı yaptırayım, yoksa kapıcının karısının yöntemini mi kullanayım?» diye düşünüp durduğunu hep biliyorum.

İnsan komşularının yaşamındaki bu en gizemli durumları bilir de yabancılaşma yaratıyor diye apartman yaşamına karşı çıkar mı? Üst katımızdaki daire iki aydır boştu. Apartman sahibi daireyi genç bir karı kocaya kiraya vermiş diye duyduk. Her yeni kiracı gibi onların da kendileri gelmeden ünleri geldi. Bir gün işe giderken uzun paça don giyen Ahmet Bey önümü kesti.

— Üstümüzdeki dairenin çok kavgacı bir karıkocaya kiraya verildiğini biliyor musunuz? Dedi.

— Bilmiyorum,

— Azizim evleneli bir sene olmamış, sekiz ev değiştirmişler. Bizim daireden bir arkadaş kendilerini tanıyor. Kavga etmeden gün geçirmezler, konu komşuyu bizar ederlermiş.

— Hayırlısı, deyip yürüdüm.

Akşama işden döndüğümde çelik Korseli Leyla Hanmla, kuru makyajlı Selma Hanımı evde, karımın konuğu olarak oturuyorlar buldum. Hararetli hararetli yeni komşularımızdan söz ediyorlardı. Konuştuklarını Leyla Hanım benim için özetledi.

— Ay Selim Bey Cihangirde bir dairede oturmuşlar bütün semt yaka silkmiş. Camları pencereleri kırarlar sabahlara kadar çığrışırlarmış. —Kahvesinden bir yudum aldı— Osman Beyde otururlarken de mahalle muhtarı haklarında «mahallenin rahatını kaçırıyorlar» diye tutanak tutturup zorla evden çıkarmış...

Artık hergün yeni yeni haberler alıyor, daha evlerine taşınmamış komşularımızı iyice tanıyorduk.

«— Fındıkzadede otururlarken ev sahibi üste para verip evinden zor çıkarmış.»

«— Fatihde karakol tarafından mahkemeye verilmişler.»

«— İstanbul yakasında ev bulamamışlar da, Üsküdara taşınmışlar.»

«— Bağlarbaşında bile kendilerini tanıyanlar çıkmış da ev vermemişler...»

«En vurucu haberi apartman yöneticisinin karısı verdi: «Bizim mahallenin karakoluna dosyaları gelmiş, Komser «Eğer en ufak bir gürültü yapıp komşuları rahatsız ederlerse yedi denizin dışına atarım onları» diyormuş.

Yöneticimiz apartman sahibiyle görüşmüş. Eğer en ufak bir rahatsızlığımız olursa derhal daireden çıkarılacaklarına dair söz almış.

Şanlı komşularımızın eşyalarını taşıyan kamyon kapıya dayanınca bütün apartman pencerelere üşüştü. İnen eşyaları saymaya başladık.

— Koltukları yeni tip,

— Fırınları da var,

— Halıları tek galiba,

Eşyaları iki hamal taşıyor. Yeni komşularımız da hamalları kontrol ediyorlar. Karım,

— Adam çok genç, dedi.

Büyük kızım:

— Kadın çok makyaj yapmış gururlu birisine benziyor, diye konuştu.

— Çocukları yok galiba,

Kamyondan eşyaların yarısı indikten sonra ben pencerenin önünden çekildim. Gazetemin pazar ilâvesini okumaya başladım. Günü gününe izlediğim foto-roman tefrikasını bitirmiştim ki, karım:

— Aaaaaa! O da ne? diye bir tarzan çığlığı atıp beni yerimden fırlattı.

— Bak arabadan ne indiriyorlar, Dikkatlice baktım.

— Bir orkestra davulu, kısa boylu hamalın elinde tuttukları da davulun zilleri olsa gerek,

Küçük kızım:

— Adam müzisyen galiba, dedi.

— Hayır, maliyede kontrolörmüş diye yanıtladım.

Davulun arkasından arabadan büyükce bir gitar indirdiler. Kadın kamyonun şoför mahallini açıp bir keman kutusu çıkardı. Kocasının kucağında bir darbuka belirdi. Biz merakla inenlerin ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. İndirilen çalgının adını bilen yüksek sesle haykırıyor:

— Def!

— Ud!

— Zurnaya bakın zurnaya!

— Kadının elinde kaval var,

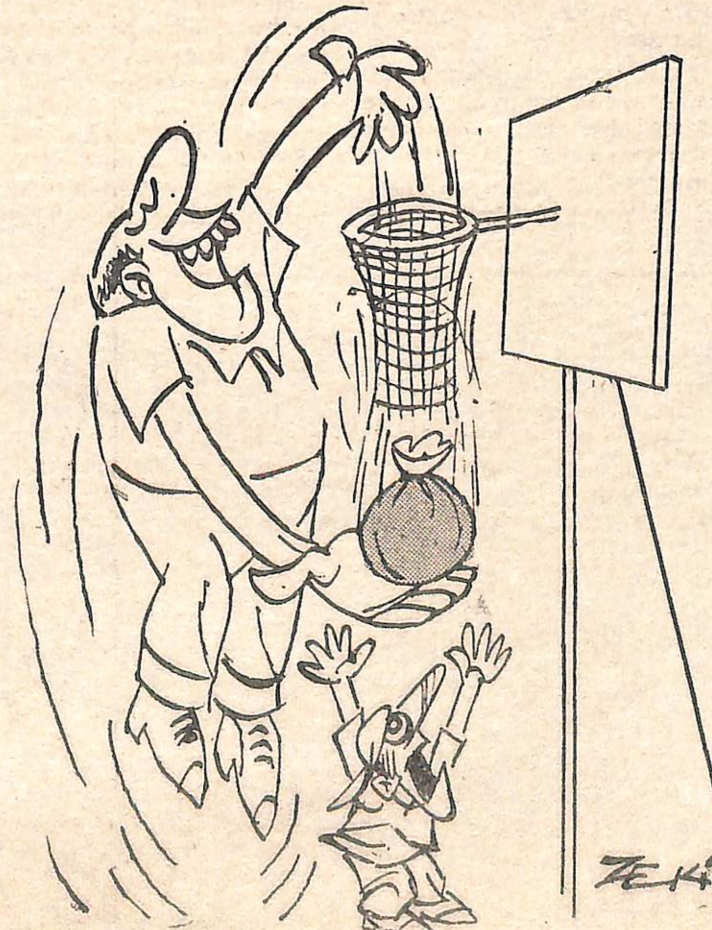
— Adamın elindeki zil,

— Elektro sazları da var!

Bildiklerimizin yanında bilmediğimiz çalgılarda iniyor. Karım hemen Leyla Hanımlara çıkıp, gelen çalgı aletlerinin neyin nesi olduğunu anlamaya çalıştıysa da ağzı boş geldi.

Komşularımız yerleştiler. Çalgı aletleri bütün apartmanı meraktan çatlatıyor. Ayıp olmasa ilk ak-

— Basketbol yaygın hale geldi —

BASKET!...

şamdan «hoşgeldiniz»e gidip çalgı aletlerinin taşıdığı gizi öğreneceğiz. Aradan iki gün geçti merakımızı giderecek, işe yarar birşey öğrenemedik. Karıkoca çalıştıkları için karımın haber ajansı da işe yaramıyor. Bütün ümidimiz ününü duyduğumuz kavgalarının bir an önce başlaması. Yoksa hepimiz meraktan çat diye yarılacağız.

En ufak bir ses duysak kapılara pencerelere koşuyoruz. Belki birşeyler duyarız diye büyük kızım ön balkona, küçük kızım arka balkona koşuyor. Karım mutfakta. Ben de tuvaletde mevzileniyorum. Tuvaletin havalandırması bir ses büyültücü gibi komşularımızın evlerindeki kavgayı bize aktarabilir. Bütün çabalarımız boşa gidiyor. Komşularımızın tek bir çığlığını, tek bir bağrışmalarını duymuyoruz.

Leyla Hanım «Evden eve kovulmaktan bıkmışlar da yorganın altına girip seslerini duyurmadan kavga ediyorlarmış.» dedi. Karım da aynı düşüncede. Ben «Durun bakalım, daha taşınalı bir hafta olmadı, belki yorgunlukları geçtikten sonra başlarlar.» dedim.

Kavga etmekten vazgeçebileceklerini kesinlikle sanmıyoruz. Kavşa etmekteki ünleri bütün İstanbul'u saran insanlar hiç bu huylarından vazgeçerler mi? Alışmak kudurmaktan beterdir.

Düşüncemde haklı çıktım. Bir gece karım dürtükleyerek uyandırdı.

— Kalk ayol seninkiler kavgaya başladı, sesleri yeri göğü yuttu.

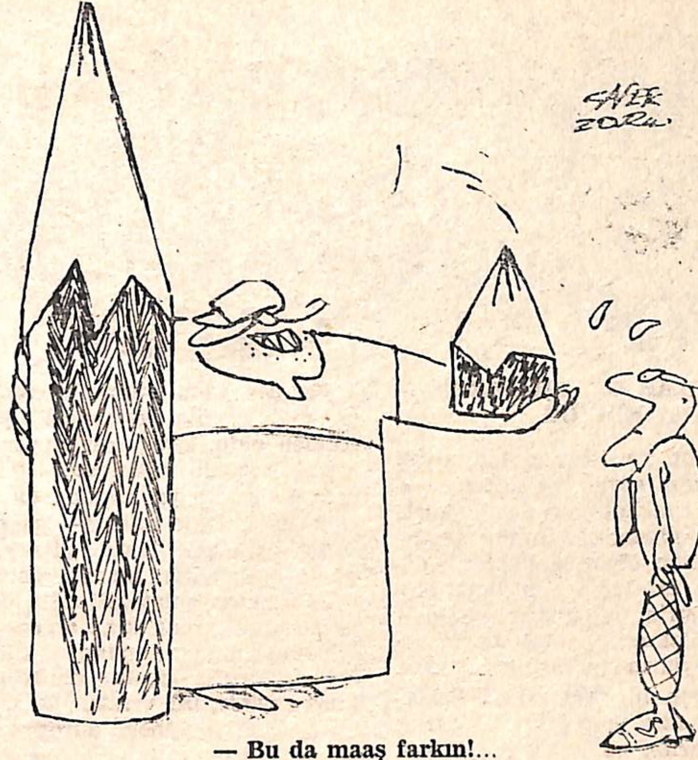
Baskına uğramış birlik gibi ev halkı yerlerine koşup mevzi aldı. Gitar eşliğinde hüzünlü bir ses:

— Kendim ettiiim, kendim bulduuuuum! Diye şarkı söylüyor. Müziğin güzelliği sesin hüznü bizi etkilemiş olacak ki tıs çıkarmadan dinlemeye başladık. Hüzünlü gitar sesine oynak bir oyun havası karıştı. Sazla çalındığı belli olan bir türkü geceyi kapladı.

— Yürrü yavrum yürüüüü!

Karım balkona çıktı, diğer dalreleri kontrol etti. Yanan ışıklara bakılırsa bütün komşular uyanmış, yeni komşularımızın konserini dinliyorlar.

O gece konser bir davul solosuyla son buldu. Yeniden yataklarımıza girdiğimizde gün ışıyordu. Yeni durum merakımızı iyice kamçıladı. Nasıl kamçılamasın? Biz şenlikli kavgalar beklerken komşularımız konser veriyor. İkinci akşam konser saz eserleriyle başlayıp «Yeşil gözlerinden muhabbet kaptım.» şarkısıyla son buldu. İşin şaşılacak yanı hiçbirimiz gece yarısı konserlerinden şikâyetçi değiliz. O kadar güzel çalıp söylüyorlar ki zevk almamak mümkün değil. Müzik ruhun gıdasıdır demişler, bedava gıdayı bulmuşuz elimizle keser miyiz? Bizi öldüren merak kavgalarıyla o kadar ün kazanmış komşularımızın niye halâ kavga etmedikleri.

— Bu da maaş farkın!...

Sonunda gizi karım çözdü. «Ayol onlar geceleri müzik yapmıyorlar, kavga ediyorlarmış.» dedi.

— Müzikle kavga mı ediyorlarmış?

— Öyle ya ,evlendikten sonra gün aşırı kavga etmeye başlamışlar. Ayrılacak olmuşlar mahkeme razı olmamış. Ayrı yaşasalar ayrı dert, birlikte yaşasalar başka dert. Girdikleri her evden çıkarılmışlar. Kadın «Kavgalarımız yüzünden kimse bize ev vermemeye başlayınca bu yönteme başvurduk.» demiş.

— Ne yöntemi?

— Müzikle kavga canım, çok sinirlendiler de kavgaya başladılar mı adam sazı eline alıp başlıyor müzik eşliğinde karısına sövmeye. Kadın da boş duracak değil'a, O da hemen gitar çalmaya başlıyor. Adam daha da sinirlenirse darbukaya geçiyor. Kadın davul solo yapmıya başlıyor...

Karım komşularımızın kavga müziğinden çok hoşlandığımızı, zevkle dinlediğimizi söylemiş. Kadın da, «Aaaaa, sesimizi duyar duymaz buyurun, burda dinleyin.» diye çağrılamış bizleri. Böyle bir çağrıyı kaçırır mıyız hiç? İlk fırsatda çıktık komşularımıza. Adam elinde saz yanık yanık söylüyor.

— Keklik gibiiii, kanadımı süzmediiiiim!

İki söz arasında burnuyla oturacağımız yerleri işaret edip «Hoşgeldiniz.» dedi. Türküsüne devam etti. Kadın biz yerlerimize otururken gitarını akortluyordu. Akort biter bitmez zıplaya, tepine şarkısını söylemeğe başladı.

— Hayalimdeki adaaaaam!

Besbelli kocasın taş atıyor. Sen hayalimdeki adam değilsin demek istiyor. Adam hiç bunun altında kalır mı? hemen sazı bırakıp udu eline aldı.

— Kendim ettiiim, kendim bulduuuum!

Kadın gitarı elinden bıraktığı gibi hoplıya zıplaya solo bir şarkıya başladı.

— Oh ya! Oh ya!

Adam sesinin bastırıldığını görünce köşede duran baterinin başına koştu. Çılgınca davul solosuna başladı. Kadın hiç aşağı kalır mı? O da dolaptan zurnayı çıkardı. En civcivlisinden oyun havalarına başladı.

Karım yeni komşularımızın açık çağrı bonosunu bütün apartmana duyurduğu için sesi duyan geliyor. Evin içinde ayakda duracak yer kalmadı. Karı koca hiç kimseye aldırmadan kavgalarını sürdürüyorlar.

— Gördüüüm seni bir güüün, Yeni açmış güle döndüüüüüm!

— Açmaaaaam, açamaaaam, söyleyemeeeeeem!

Aman efendim o ne nefis konser. Böyle kavgaya can feda. Komşularımız hergün kapışsalar razıyız. O gece saat dörde kadar vur patlasın çal oynasın yapılan karı koca kavgasıyla çok eğlendik. Arada gençlerden bazıları şarkılara iştirak etmek istedilerse de büyükler «Karı-koca kavgasının arasına girilmez» diye engel oldular.

Karı-koca son olarak birlikte:

— Pişmaaan olurda birgün dönersen geriii! Şarkısını söylediler. Eğer barışırlarsa son olarak bunu söylüyorlarmış. Evlerinden ayrılırken:

— Ama Tanrı aşkına söyler misiniz bu kadar çok çalgıyı kullanmayı nasıl öğrendiniz? Diye sordum.

— O kadar çok kavga ediyoruz ki, dediler, hırsla ne yaptığımızı bilmiyoruz, farkına varmadan hepsini öğrenmişiz. Kim ne derse desin yeni komşularımızdan çok memnunuz. Sayelerinde bütün çocuklar bedava müzik dersi almaya başladılar. Kavgaları başladı mı salıyoruz yanlarına çocukları olup bitiyor. Bedava müzik dersi. Sonra diğer evlerde arasıra yapılan kavgalara da nezih bir hava geldi. Eskisi gibi küfür falan duyulmuyor. Leyla Hanımlar kavga etmek için kuyruklu bir İtalyan piyanosu almışlar, Leyla Hanımlardan görerek Selma Hanımlar da iki gitar aldılar. Biz de bir sazla darbuka aldık. Bütün apartman konser salonuna döndü. Günün her saatinde cümbüş. Yalnız apartmanda kalsa yine neyse, hastalık bütün mahalleyi sardı. Adımız cümbüşlü mahalleye çıktı. Her akşam en az iki evde konser veriliyor. Hele ay başlarını görmeyin, her evde ekstra uzatmalı konser var. Bir çalgıyı kullanmayı beceremeyenler de solistlik yapıyorlar.

Sinirlendik mi alıyoruz elimize sazı, darbukayı ağzımıza geleni söylüyoruz. Geçenlerde Şadi Bey:

«— Azizim yeni kavga yöntemimizi bizim milletvekillerine de öğreteceksin ki meclis nezih bir havaya bürünsün» dedi.

Gerçekten öyle bir şey olsa dünyanın en çok turist çeken orkestrasını kurmuş oluruz. Her milletvekili ayrı bir saz çalıyor. İktidar partilerinin ağızlarında birer zurna, muhalefet partilerinin ellerinde davullar, bağımsızlar kemençe çalıyor. Başkanın elinde bir şef değneği. Vur patlasın, çal oynasın.

Dünya basınında manşetler:

Dünyanın en şenlikli meclisi,
Dünyanın en mutlu halkı.

İbrahim KAYNAR

— D.G.M. yüzünden olaylar çıktı —

— Suçlu ayağa kalk!...

Önce, Peluşun Meloş gibi bir isim olduğunu sanan moda sahillerine açıklayalım: Peluş, yapay kürk demektir. Sahteliğin ve yapmacıklığın her türlüsünden nefret eden çağımızın modacıları, sahte kürk yerine peluş demeyi uygun bulurlar.

Bu yıl en çok tutulan peluşlar arasında tilki peluş, astragan peluş, kastor peluş ve kurt peluş var. Beğendiğiniz peluş türü, kişiliğinizi ele verebilir. Astragan peluş güvensizlik, tilki peluş kurnazlık, ayı peluş ayılık belirtisidir. Kurt peluş giyenlerse, herkesi ısırıp sağa sola ateş ederler ve sokak başlarında toplanıp kudurmuş gibi ulurlar. Aslında köpek peluş giymelidirler. Biz modadan anlarız.

NEREYE VARACAK BU YIRTMAÇLAR?

Nereye olacak, kötüye varacak. Dün yine kendini tutamayan bir vatandaş, tanımadığı bir kadının yırtmacının uzandığı yerleri araştırmaya kalktı. Ne yazık ki kadın, onun bildiği kadınlardan değildi. Çevrede bulunan ve mahallenin namusunu korumakla görevli birkaç kişi adamcağızın bacaklarını ayırıp göğsünün ortasına dek uzanan bir yırtmaç oluşturacaklardı neredeyse. Eğer biraz bilgili olsalardı, bunun Cardin'in iki ilkesiyle de bağdaşmadığını anlarlardı: «Yırtmaçlar kesinlikle belden yukarı çıkmamalı. Ayrıca, her yırtık yırtmaç değildir.»

Kuşkusuz biri çıkıp bunları o kızgın kalabalığa anlatmağa kalksaydı, ağzından kulağına dek uzanan bir yırtmaç ediniverirdi. Pardon, yırtık edinirdi. Her yırtık yırtmaç değildir.

PAÇALAR GENİŞLEMEYE DEVAM EDİYOR

En son ne zaman bir ayak gördünüz, söyler misiniz? Yakında ayakkabı modası köşemizi kaldırmak zorunda kalacağız. Son ölçümlere göre, paçaların ortalama genişliği elli-dört santim ve günden güne artıyor. Yakında pantalonların enleri boylarından büyük olacak. Dünyanın moda merkezi Paris'te kadınlar köpeklerini, çocuk arabalarını, ve hattâ sevgililerini paçalarının içinde gezdiriyorlar. Dünyanın rekabet merkezi İstanbul'daysa, kaçak sigara satıcıları bu geniş paçalardan sigara paketlerini saklamak için yararlanıyorlar. Sırf bu sonuncusu, paça genişliklerinin iki metreyi bulması için yeterli neden.

İÇ GİYİMDE YENİLİK

Evet, renkli çamaşırları duydunuz. Renk değiştiren çamaşırları duydunuz. Kâğıtan yapılanları duydunuz. Kokulularını duydunuz. Boğazınıza düşkünseniz, yenilebilen çamaşırları da duymuşsunuzdur. Ama şimdi söyleyeceğimiz türü duyduğunuzu hiç sanmıyoruz. Çünkü bu buluşu biz yaptık. Hem birkaç dakika önce.

Her şey, tam otomatik çamaşır makinesinin bozulması yüzünden oldu. Evet, çamaşır makinesi bozuldu ve çılgınca davranışlar yapmaya başladı. O sırada «çok özür dileriz— içinde bizim «çok çok üzür dileriz— donlarımız vardı. İnsanın donu, öyle rahatça anlatabileceği bir şey değildir. Hele kirli donlar...

Neyse, biz bir yandan o donlardan birinin içinde olmadığımıza sevinir, bir yandan da canavarlaşan makineyi durdurmaya ve kirli bile olsalar bizim için manevi değeri yüksek olan çamaşırlarımızı kurtarmaya çalışırken, elektrik kesildi. Çamaşırlarımızı makineden çıkarıp musluğun ltında yıkamaya koyulduk, bu kez de sular kesildi. Yakından bakınca, çamaşırlarımızın da dilim dilim kesilmiş olduğunu gördük. Bütün bu kesilmelerin bir anlamı olmalıydı ama, neydi?

Bu kesilmelerin anlamı, değerli okurlar, iç giyimde yeni bir akımın başlangıcıydı. Kesikli iç çamaşırları! Düşünebiliyor musunuz? Kuşkusuz bizim sırtımızda değil, Sophia'nın sırtında düşünün, yoks üzülürsünüz. Kesikli iç çamaşırları... Havadar ve baştan çıkarıcı... Üstelik yırtmaç modasına da uygun düşüyor.

Şimdi sular gelse de, sabunlu kalan kesikli çamaşırlarımızı yıkasak! Yoksa donsuz gezme modasını başlatan da biz olacağız.

ÇUVALIN DÖNÜŞÜ

Hanımlar beyler, çuval geri döndü. Fransız Riviera'sında güneşli bir tatil yapan çuval, yeniden aramızda, diyerek şakamızı patlattıktan sonra konumuza girelim. Yanlış okumadınız. Çuval, moda dünyasındaki önemli yerini yeniden kazanıyor.

Çuvalın metresi şimdiden ikiyüzelli liraya yükseldi. Önümüzdeki kışın modasında çuvaldan el çantaları, pantalonlar, eldivenler, şapkalar, şemsiyeler, tünikler, etekler, gecelikler ve kaşınmalar var. Koltuk yüzleri, masa örtüleri ve perdeler de çuvaldan yapılacak.

En ilginci, önümüzdeki kış çuvallar soğan ve patates taşımakta da kullanılacak... Diyerek ikinci şakamızı da patlatmış olduk. Heh-hee!

BURNUNUZ İÇİN İYİ BİR HABER

Yeni bir parfümden söz edeceğimizi sanıyorsunuz, değil mi? Yanıldınız. Konumuz burnun işlevi değil, görünüşü. Estetik ameliyatların ne pahalı olduğunu biliyorsunuz. Biz de biliyoruz. Yoksa Ajda Pekkan gibi biz de burnumuzu bir parçacık havaya kaldırtırdık. Bizim burnumuz için bir parçacık kaldırılmak yeterli olmazdı ya, neyse.

Kısacası, önümüzdeki kışın modasında burnunuz da düşünülmüş. Modacılar düşünceli insanlar şekerim. Burun konusundaki yenilikleri birkaç grupta toplayabiliriz:

a) Burun makyajı

Klasik makyajdan oldukça değişik bir kavramla karşı karşıyayız. Dilerseniz burnunuza bir kelebek, bir çiçek, ya da bir balık resmi yaptırabilirsiniz. İsterseniz burnunuza bir S.D. orijinali (1) asabilirsiniz. Sadelikten yanaysanız, burnunuzu pastel renklere boyayabilirsiniz. Ama yeşil blûz giyerken burnunuzu mora boyayacak kadar banal davranmayacağınızı umarız.

b) Burun giysileri

Ne o? Şaşırmış gibisiniz. Burnunuzun özel bir gardrobu olmasını istemez miydiniz? Kaşmir bir burun kazağı, gevşek örgülü bir burun beresi, ya da ipek bir burun eşarpına ne dersiniz?

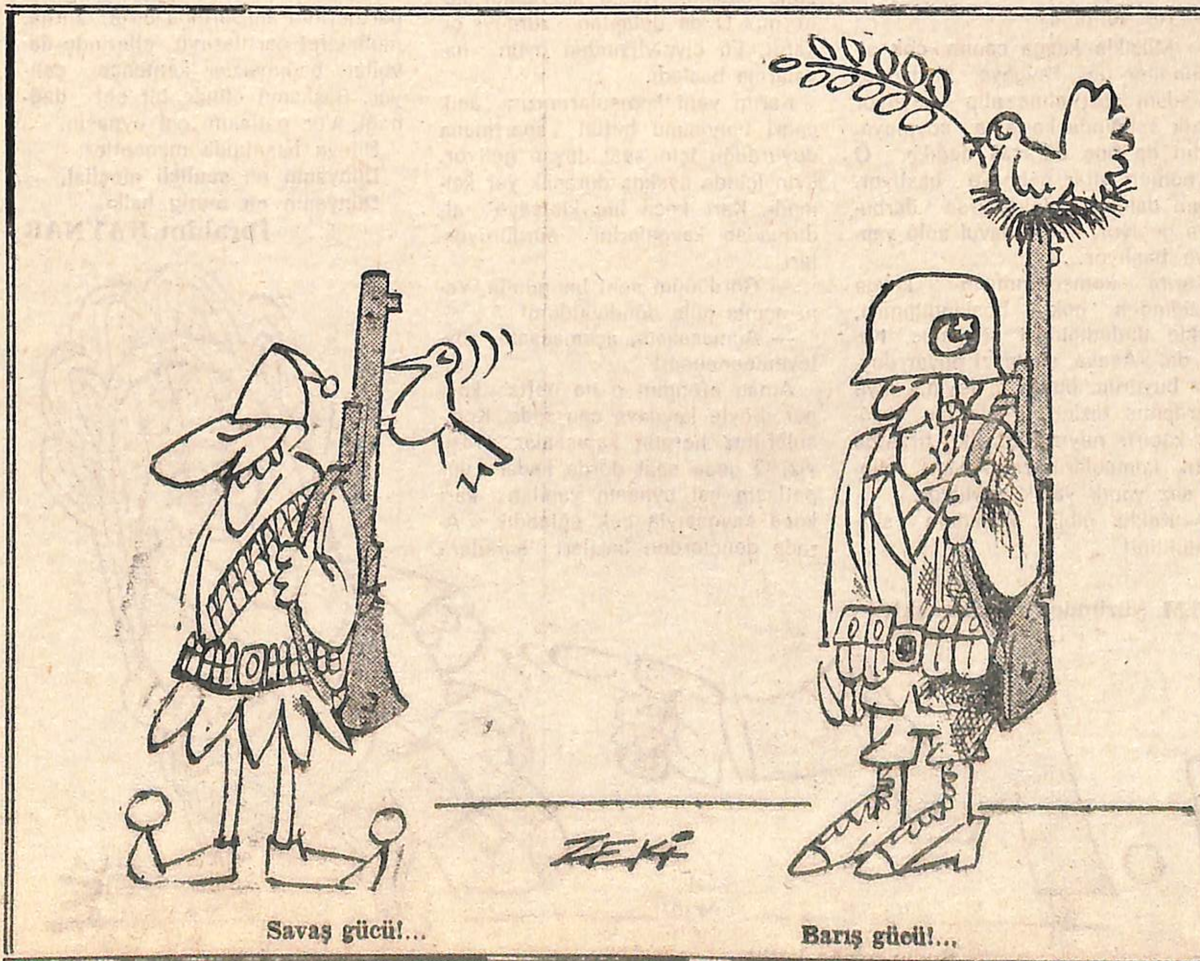
c) Burun süsleri

Bugüne dek sırf kulaklarınızı düşündünüz. Artık burnunuza da küpe takabileceksiniz. İsterseniz saatinizi de takabilirsiniz. Yüzünüze bakan, geç kalıp kalmadığını anlar böylece. Ama kendiniz sık sık saatinize bakarsanız şaşı olabilirsiniz. Unutmadan ekleyelim, şaşılık da moda bu yıl.

d) Burun damlaları

İşte bu da üçüncü ve son şakamızdı. Heh-heh-hee.

(1) Süleyman Demirel değil, Salvador Dali.

Savaş gücü!... Barış gücü!...

MİLYONER OLMANIN YOLLARI

NİYAZİ YOLTAŞ

50 LİRA VERİP BİR KARIŞ TOPRAK ALIN, BİR YIL SONRA PARSELLEYİP BİR MİLYONA SATIN.

ÜZERİNİZE AFİYET BİRAZ NONOŞ VE DE NEZLELİ İSENİZ, BİR GAZİNODA ŞARKICI OLUN, BİR GECE DE ELLİ BİN KAZANIN.

BİR UÇAK ŞİRKETİNİN KOMİSYONCUSU OLUN, ONÜÇ MİLYONLUK RÜŞVETTEN ÜÇ MİLYONU SİZE KALSIN.

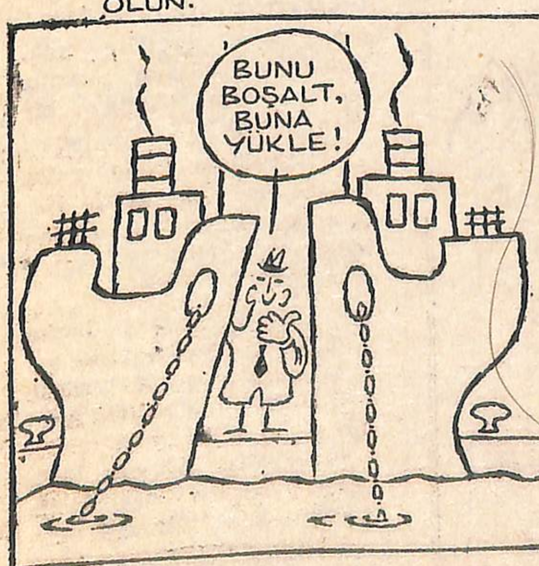
HERKESİ OTOMOBİL SAHİBİ YAPIYORUM NUMARASIYLE GARİBANLARIN ONAR BİNİNİ TOPLAYIP İKİ GÜNDE MİLYONER OLUN.

SAĞCI VE DE YAĞCI BİR GAZETE YAYINLAYIN, RESMÎ İLÂN YOLU İLE MİLYONU VURUN.

İNŞAAT YAPMAK DÜMENİYLE ELLİ MİLYON BİN TORBA ÇİMENTO TAHSİSİ ALIN, ERTESİ GÜN MİLYONER OLUN.

UCUZ FİATLA DEMİR İTHAL EDİN, AYNI FİATLA DIŞARIYA İHRAÇ EDİN, DEVLETTEN MİLYONLARCA LİRA VERGİ İADESİ ALIN.

İSTERSENİZ PATAGONYA'YA MİNARE GÖLGESİ İHRAÇ EDİN, YİNE DE HAZİNEDEN YİRMİ MİLYON ALABİLİRSİNİZ.

YİRMİ YIL KAFA PATLATARAK BİLİMSEL BİR ESER YAZIP YAYINLAYIN VE DE... AÇ KALIN...

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

ÇATA PAT, PATA KÜT DERKEN

SON yıllarda kuş dili ile konuşmaya başladık. Sendikalar, ticari kuruluşlar, ortaklıklar bir kaç harfi, bir kaç heceyi bir araya getirerek, ortaya garip isimler çıkarıyorlar. Yüzlercesi arasından bir iki örnek verelim: Meyak, Oyak, Disk, Misk, Takaş, Sarkuysan, Töb-Der vb...

Bu şifreleme modasına devlet örgütleri de ayak uydurmuşlardır: Bağ-Kur, Yay-Kur gibi yarın belki daha yenileri katılacaklardır bu kervana. Tapu dairesine Tap-da, PTT'ye Pos-tel, Havayollarına Uç-Torik, Devlet Demiryollarına Kara-tren, Karakollara Cop-Vur, Karayolları genel müdürlüğüne Çan-Al diyeceğiz.

Dünedek sosyetenin Melihaya Meloş, Cemileye Cemo, Fatmaya Fifi demesini yadırgıyorduk. Kim derdi ki gelenekçi M.C.'nin Milli Eğitim Bakanlığı da bir öğrenim kuruluşuna Yay-Kur adını uygun görecek?

Gazeteleri okurken yanımızda bir de şifre sözlüğü bulundurmak gerekiyor. Haberi okuyoruz: Me-Ce-La genel başkanı Ce-Fe-Ka'yı kınadı...

Allah... Allah... bunlarda kim acaba? Sendika mı? Resmî Daire mi? Parti mi? Yeni okul mu? Bilen varsa parmağını kaldırsın.

Bu bilmeceyi çözemeden başka habere atlıyoruz: «Tirik-Tırak anarşik olaylara karşı çıktı.»

Yanımızdakine soruyoruz:

— Yahu şu Tirik-Tırak da ne ola ki?

— Vah, vah... Bilmiyorsun demek. Tirik-Tırak, Taka-Tak'ın yan kuruluşudur.

— Peki ama Taka-Tak nedir?

— Sen de hiçbir şey öğrenmeden gazeteyi eline almışsın birader. Taka-Tak Çata-Pat federasyonunun en güçlü örgütüdür.

Çata Pat'ı soramıyoruz. Taka-Tak, Çata-Pat... derken kafamız Pat... Küt... yumrukların inmesinden, keçileri büsbütün kaçırmaktan korkuyoruz...

MİNİK HİKÂYE

TEŞEKKÜR

FI tarihinde bir ilde küçük bir gazete çıkarıyorduk. Hırsızların kol gezdiği, soygunların yol kestiği sırada yeni bir Emniyet Müdürü atanmış, üç ay içinde ili muma döndürmüş, üçkâğıtçıların fenerlerini püf... diye söndürmüştü.

Boş duramazdık. Hemen kalemi elimize alarak, müdür bey hakkında güzel bir methiye yazdık.

Ertesi gün kahveye uğradık:

— Neredesin yahu, dediler, seni polisler arıyor!

Berbere gittik:

— Az önce buradaydılar, dedi, tüm Emniyet seferber olmuş, peşindeler. Tıraşa filan boşver yaka - paça edilmeden kendin git, teslim ol. Budur en iyi yol.

Sabah sabah herkes benimle şaka ediyor sanmış, aldırmamıştım. Gazeteye gelince, düşünmeye başlamıştım ince ince. Emniyet Müdürü, yazdığımız yazıda göklere çıkarmış, fakat yere indirmemiştik. Suçumuz buysa eğer, vermeye değmezdi değer.

Az sonra açıldı kapı. Polis memurlarını görünce karşımda: İşte, dedim, demek yutacağız hapı.

Uzun boylusu, şişman olanına:

— Burada falına bakalım mı? diye sordu. Öteki:

— Hayır, dedi.

— Kelepçe takalım mı?

— İstemez.

Bana döndü!

— Haydi yürü...

*

— Suçum ne?.

— Merkezde öğrenirsin. Biz de bilmiyoruz.

Emniyet müdürlüğüne olağan törenle gelmiştik. Koridorda müdür bizi görmüştü:

— Ooooo, dedi, seni hangi rüzgâr attı buraya? Bekleyip duruyordum.

Elimle arkamdaki memurları işaret ettim:

— Rüzgâr, değil bu beyler attılar.

— Çok yordum onları. Dünden beri sen bazan onlar kepçe, neredeydin? Aramadık yer bırakmadılar.

Sonra elimden tuttu. Kapıcıya:

— Bize iki çay söyle, dedi. Odaya girince:

— Yazını zevkle okudum, diye ilâve etti, aferin, çok iyi yazmışsın. Seni teşekkür etmek için rahatsız ettim. Çayın soğuyacak. Çabuk yuvarla şunu. Böyle ziyaretlerini her zaman beklerim!..

*

MİNİK SORUŞTURMA

MEMUR AHMET ÇEKERZAHMET

— En mutlu günüm aybaşıdır. Bordroya imzayı basar, yeşil kâğıtları cebe atarım. Çok geçmeden otuz günde aldığımı hemen satarım. Mutluluğum bir saatte bitmiştir. Maaş borçlarıma gitmiştir.

Ondan sonra... Onbir. Üstelik gelecek ayda çekmektedir otuzbir. Nefsimize mühürü vururuz. Yeni ayı bekler dururuz.

FATOŞ GÖNLÜBOŞ

— En mutlu anım, anlatayım canım, Benli Leylânın kocasından ayrıldığı gün oldu. Haberi duyunca içim sevinçle doldu. Yakışıklı ve zengin oğlanı yakalayınca çalımından yanına varılmıyordu. Dünyanın en mutlu kadını benim diyordu. Şimdi o günleri arayıp da bulsun. Oh olsun!...

İSA KARABORSA

— Mutlu günümü değilde sor tersini Dinle anlatayım ötesini. Bu yıl bol oldu ürün. Bu demektir bize ölme de sürün.

Soğanı depoladık. Fiyatlar yüklecelek yerde indi. Ne attıysak anbara, tutturamadık. Beşe alıp yüzbeşe tutturamadık. Bütün hesaplarımız yattı. Bolluk analarımızı ağlattı..

POLİTİK TAŞLAMALAR

* Ev ev üstünde olmaz. Bir koltukta dört ortak rahat oturamaz.

* TRT'nin başında Karataş. Enseye göre yapar traş.

* Reform değildir ırak. Baksanıza Erbakan hocamız temel atmaya bulamıyor bir karış toprak.

* Yoksullara rahat nefes aldıracağız. Fukaralığı kaldıramazsak, fakirleri ortadan kaldıracağız. (Bir Başbakanın demecinden)

* Va mı bunun başka türlüsü? Su yerine viski yudumlar Kıratın kültürlüsü.

* Havada bulut. Memursan eti, peyniri, yağı unut.

* Şerbetini içen tez şifa bulur. Turhan ağabeyimiz yılda bi kez Atatürkçü olur.

* Milliyetçi Cephenin Hora'sı var. Ortalığa dehşet saçan yıldırım, borası var.

Ecevit olanaklarını oldurdu. Akgünlere! diye çay bardağını bir kez daha doldurdu.

Nurettin Türker

İyi durun kadehleriniz konuşuyor

«Siz, siz olun benden şaşmayın. Şu dostun, düşmanın belli olmadığı dünyada her saniye uyanık olmanın gerektiğine inanmayan kalmadığına göre, sizi benden uyanık tutacak başka bir şey olamaz. Efendim; sinirli, yorgun argın, kafanız karmakarışık bir durumdasınız. O dakikalar kişinin en tehlikeli zamanıdır. Vereceğiniz kararlar gelişi güzel, plânsız, programsız ve isabetsiz olacaktır. Ne yapmalı? Gergin sinirleri, kaskatı yüreği, u-

yuşmuş beyni, damarlarda duramayan kanı nasıl yumuşatıp eritmeli. Gelin bana... Gelin, atın tekinizi. Dudaklarınızdan başlasın hayat suyu akmaya, midenize doğru yakmaya. Şöyle bir ohh. deyip boşaltın nefesinizdeki zehiri. Atın ardından peyniri, domatesi. İştahınız yoksa gerek yok başka şeye. Yeterim ben kendi kendime. Eh, sizin de kendi kendinize yetecek ikinci yudumla işi hızlandırın. Biraz sıcaklık yayılsın yüzünüze. Nedir efendim o keyifsiz, asık suratlı haliniz? Gevşeyin, şöyle sırtınızı dayayın, ayak ayak üstüne atın, cigaranızı ateşleyin. Nasıl? Yaa, haydi bakalım söyleyin şimdi. Az önceki kafa nereye gitti. Bakın, herşey ne kadar tatlı, ne kadar güzel. Şu en sevdiğiniz şarkıyı bile yeni duymaya başladınız. Selâm veren kırk yıllık ahbabınız kadehini kaldırmış. Şerefe. Yooo, gazetelere uzanmak yok. Sizin neyinize gerek şimdi o haberler. Hadi hadi, bir yudum daha. Az kaldım zaten, diple gitsin demiyorum. Gözlerine perde perde hoş görü getiriyorum. Yalan mı? Kim diyor onu? Yalancı sensin. Demek beni dinlemiyorsunuz ha. Siz bilirsiniz. Benden söylemesi. Görevim burada bitiyor. İstenmiyen yerde duran olur mu? Onursa onur, o kadarı bizde de var. Haydi Eyvallah. Yerimi şu münasebetsize terkediyorum...»

İKİNCİ KADEH...

«Valla çok iyi ettin onu hemen yollamakla. Şurada sıkışıp kalmıştım. Bir yandan da gülüyordum haline. Şu süt kuzusu ağzını ıslatıp kesilecek galiba diyordum. Eh, uzaktan da olsa konuştuğunu duydum onun. Bakma öyle atıp tuttuğuna. Yok şöyle, yok böyle. Nasıl hissediyorsun kendini? Yaa, başın ağrıyor. Ağrır, saatlerce sürer böyle. Ya ben yetişmeseydim ne olacaktı? Haydi bakalım eczaneye. Bir sürü gereksiz masraf. Kuru sözü bırakalım, işimize bakalım. Ohh, kayıyor meret diye çok küfür yerim ama, inan hoşuma gider. Çünkü görevim bu. Ya seninki ne yaptı? Haa, şimdi şöyle incele çevreni. Herkes, herşey daha ilginç olmaya başlamadı mı? Bak, niye ikiyi kaçırıp kötüyü içmiş şu kardeşin? Nereden bileceksin. Sor, sor da öğren nedenini. Utanmak neymiş? Derde ortak olmak insanlık görevin değil mi?

— Sende mi benim gibi dertten içiyorsun arkadaşım?

— Ah olan ah, derdin katmerlisi bende arkadaşım, bende...

— Ya benimki. Kaymaklısı namussuzum. Yeniyorda yutulmuyor...

— Yok be, ah ulan, sen şu kafamı bozan şeyi bi öğrensen...

— Ohoo, senin kafan yeni bozulmuş. Benim kafa...

Neyse, sözü böyle uzatıp gidersen anlaşmanız mümkün değil. İkinizden birisi konuya girmeli. Olmuyor... Olmuyorsa suçlu ben değilim. O üçüncü kadeh yapmış ne yapmışsa. Aman uzak dur ondan. Çok, çok tehlikelidir. Ve işte geliyor.

ÜÇÜNCÜ KADEH

«Seni seni... Şu eski ahbabıma yanaşmasaydın beni hatırlayacağın da yoktu. Sor ona, öyle sever, öyle sever ki beni, her gün gelip hatırım sorar. Haydi, bir fırt çek de gönlüm olsun, barışalım. Hay allah, öyle otlakçılık yapmana izin veremem. Sizinle tanışmamız çok yeni, eskiyelim azıcık, ondan sonra şu masadaki tüm mezelere teklifsizce banabilirsin. Gördün mü, yine şanslısın. Aman, o kadar değil. Aferin. Haddini bilmeli insan. Eee, ne duruyorsunuz. Lâflayın azıcık da kulağımın pası silinsin:

— Sen varsın ya arkadaşım, sen... Ne diyim ya, kralsın be. Demek kafan ki bozuldu, iki yıldır her akşam temizlik için buraya geliyorsun...

— Ah ulan ah, gelmeyip de ne yapayım ha? Nereye gideyim?

— Arka sokakta bi meyhane daha açılmış. Uzaktan gördüm, yakından duydum hani. Oraya gidelim mi?

— Boş ver... Şurası var ya arkadaşım, evim gibi ısıtır beni. Meyhaneci tanır âbisini, kadehler tanır, rakı tanır, mezeler tanır abisini...

— Valla kral arkadaşsın sen be...

— Sen de vezir oluver be arkadaşım. İdare edip gidiyoruz işte...

Gördün mü? Benim sırrım burada. İnsana yeni bir düzen kurdurur ve kralla veziri seçtirmeden onları terketmem. Evet, dünya toz pembe görünüyor... Doğrudur. Aslında asıl sahibini bekliyor. Sen... Sen neden bu günedek ortaya çıkmadın. Haydi, gönlünce bir yumruk çek masanın üzerine. Bardakların titremesi, arkadaşının yaşşa ulan diye katılması ve meyhanecinin koşup gelmesi senin için az şey mi. Seni kalleş seni... Meyhaneci gelince beni kovalayıp, dördüncüyü mü çağıracaktın. Yeterdim ben sana. Kraldın, vezirdin şimdi rezil mi olmak istiyorsun...»

DÖRDÜNCÜ KADEH...

«Neredeyim ben yahu? Bu saatte nereden esti de uyandırıp getirdiniz beni buraya. Dördüncü kadehim ben. Adamı iyi ederim. Kusurda kalmayın dostlarım. Akşamdan kalma gibi durumum olduğu için, yine bu akşama yetişmeye çalıştım diyebilirim. Saygılar sunarım muhterem dostlarım. Hoş bul-

duk. Vay canına... Sen unuttun benim geldiğimi. Su koyverecektin üstüme, valla unuttun:

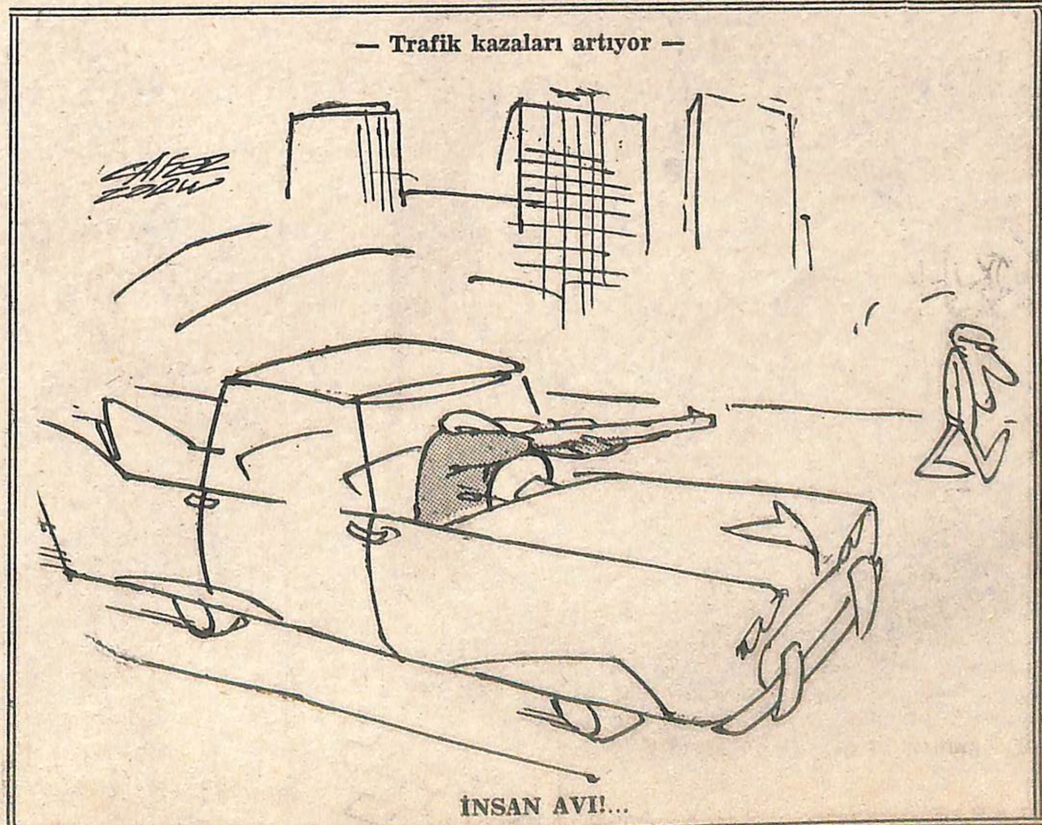
— Şerefe dedik, şerefe... Şerefe demeseydik gene şerefe derdik. Demedik diye şerefe olmadı mı yâni?

— Kitap gibi konuştun, ezbere konuşsaydın kitapsız olurdun, kitap olmakla kitap gibi olmak arasında benzerlik vardır deseydin seni matbaaya gönderseler kitap olur çıkardın...

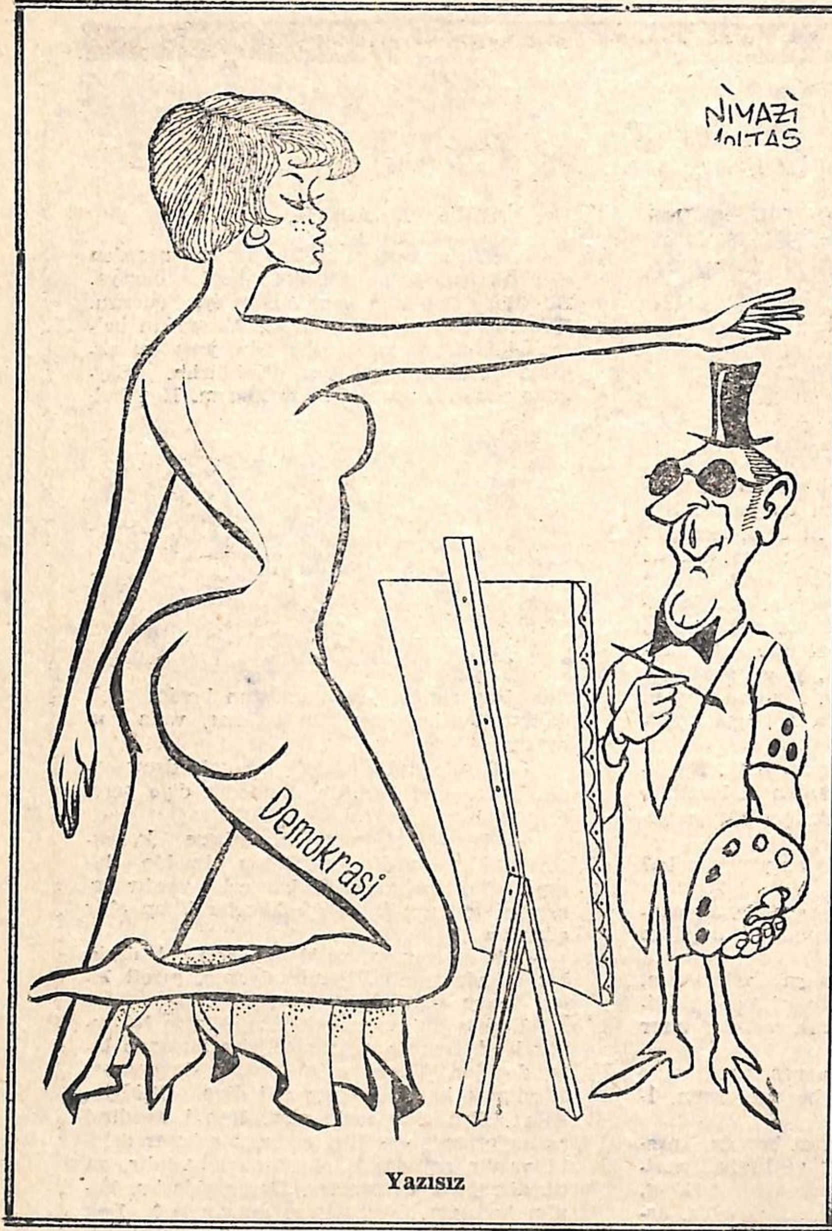
— Bu lâf var ya, şu lâfın... Sen çok derin bir arkadaşsın be. Şerefe derken, şerefi kitap yapan arkadaşımın şerefine...

Bıktım şu zevzekliklerden. Kimse takmıyor beni. Gelmişim, gelmemişim farkında bile değiller. Yarın gazetelerde duyarsınız. Dördüncü kadeh intihar etti diye. Bekliyorum... Can tatlı nede olsa. Kendi kendimi atamıyorum yere. Biri çıkar, bir hayır sahibi vardır şurada. Elinin tersiyle takılır, ya da dirseğiyle vuruverir... Düşer giderim. Benim kaderim. Ooo, nereye gidiyorsun? Dök beni, vur bana... Olmaz olmaz. Suyumu unuttun dedikse, oraya öyle su koyverilir mi? Ölmek istiyorum, dökülmek istiyorum. Ah şu insanlar. Beni dökeceklerine kendilerini böyle dökerler işte. Kalk be, kalk dedik. Beni böyle tek başıma, sahipsiz, zavallı bir halde bırakamazsın. Hey meyhaneci. Kurtar beni al buradan. Haydi, ver suyumu da senin boğazından sefamızı yapıp akşamımızı kurtaralım bâri. Ben gittim. İyi akşamlar...»

— Trafik kazaları artıyor —

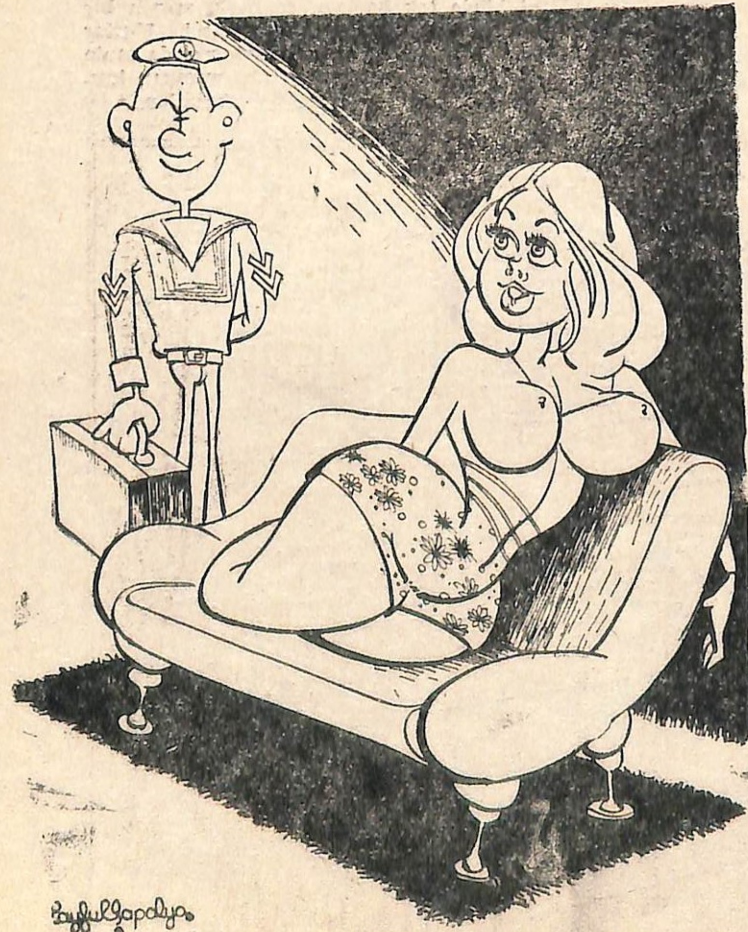

İNSAN AVI!...

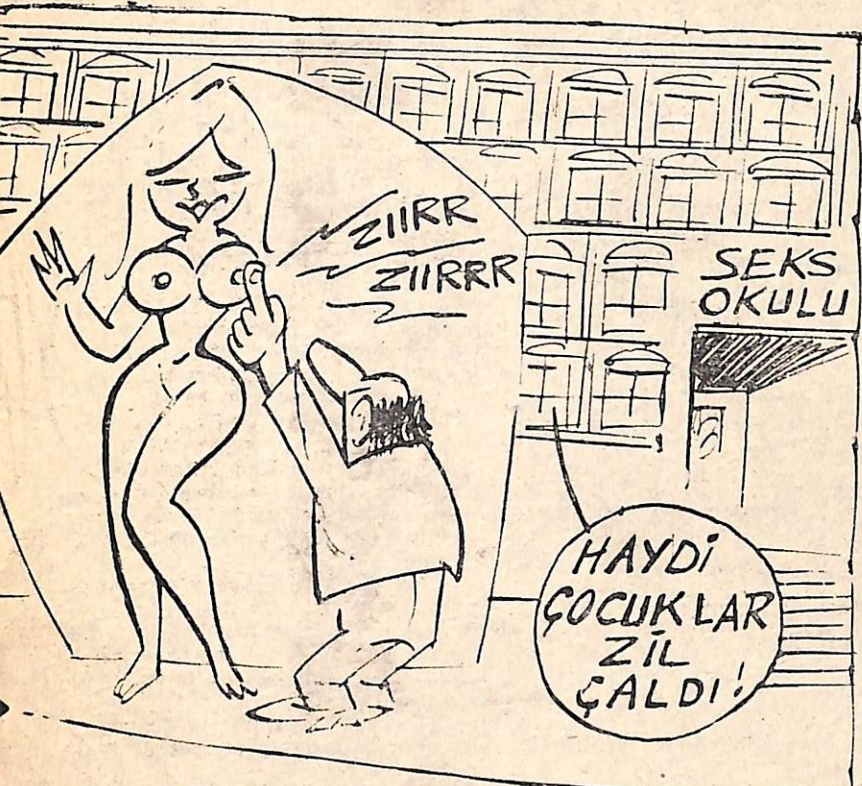

Yazısız

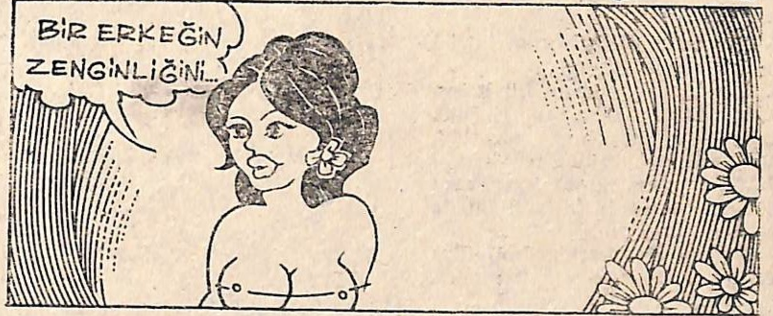

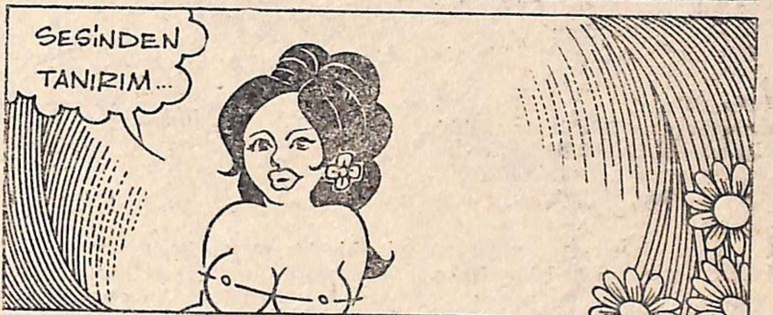
— Hiç söyleme kocacığım ne istediğini biliyorum!...

— Parasına oynamıyacağıma söz verdim anneme! —

HAVA alanındaki barda önümden geçen adam, kullanmak istediğim tipe uygundu: Uzun boylu, adaleli, esmer, bakışlarından zekâ ve canlılık fışkırıyordu.

Onu tanımam için elinde ısrarla salladığı «Canard» gazetesini görmeden öncede: «İşte bana gerekli olan delikanlı». diye içimden geçirmiştim.

— Benson'la görüşüyorum değil mi? diye elimi uzattım.

Hafifçe sarardı, endişeli bir bakışla beni süzdü. Bakışları görünümümden memnun olmuş olmalıki, esmer yanakları yeniden renklendi.

Sinirli, kimseye güvenmeyen, aynı zamanda cesaretli biriydi. Bu da hoşuma gitti.

— Jacques Benson, değilmi? diye tekrarladım. Yolculuğunuz iyi geçtimi?

Saçmaydı bu sorum. Gülümsiyerek konuyu değiştirdim:

— Susamış olmalısınız... Bir viski?.

— Teşekkürler.

Bar kalabalıktı. Büyük bir canlılık vardı çevrede. Bulabildiğimiz en sakin köşeyi seçerek alçak koltuklara oturduk. Garson içkilerimizi getirdi.

— Sigara?

Benson'un sigarasını yakarken onun hiçte rahat olmadığını farkediyordum.

— Diyelimki, adım Enzo Duval, dedim. Gazetedeki ilânıma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Şunu belirteyimki, size verecek olduğum iş ilk bakışta son derece önemsiz ve adi görünecektir. Belki hayrette edeceksiniz.

— Öylemi? Oysaki ilânda yorucu olduğu belirtilmişti...

— Kimbilir! Görüşe göre değişir bu... Onu istediğim gibi yürütebilirseniz 2.500.000 frank alacaksınız. Üstelik ayrıca, gardrobunuzu yenilemeniz içinde ekstra ücret alacaksınız.

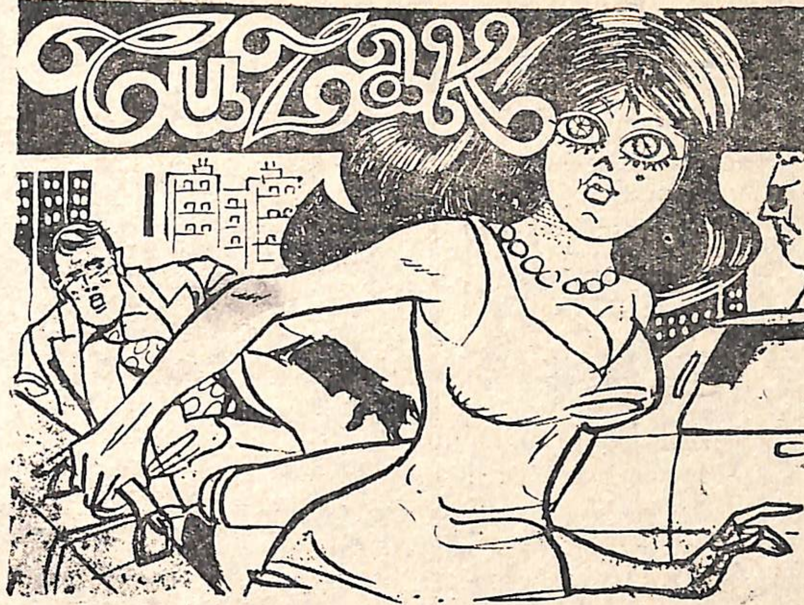
Ben son solmuş elbiselerine, aşınmış pabuçlarına bakarak:

— Haklısınız, diye mırıldandı. Bu paraya ihtiyacım var. Bununla beraber, ne çeşit bir iş yapacak olduğumu anlamak istiyorum... Macera, kanunsuz bir şeymi?

— Hayır. Ama endişelerinizi anlıyorum. Çünkü geçmişinizi biliyorum.

— Ah, sahimi?..

— Evet. Ama ne yazıkki yinede endişelerinizi tamamile ortadan kaldıracak bilgiyi veremiyeceğim size. Çünkü buna ne hakkım var, nede gücüm yeter. Bakınız, göreviniz, hiç bir zaman kaybetmemeniz, çaldırmamanız gereken küçük madeni bir valizi istenilen yere götürmenizden ibarettir.

Jean DAGUENEAU'dan Çeviren :
Süheylâ AYKUT

— Hepsi bu kadarmı?..

— Hepsi bu kadar. Ve bu iş için 2.500.000 frank alacaksınız. Yolmasraflarınız ufak tefek ihtiyaçlarınız ayrıca karşılanacak. Buraya yeniden döndüğünüzde, zarar ziyan olarak göstereceğiniz her şeyi ödemeğe hazırım.

— Ufak bir valizi taşıyacak ve bu kadar para alacağım, ha? Alaymı ediyorsunuz? Yoksa...

Sert bir sesle Benson'un sözünü kestim:

— Alay filan etmiyorum! Şunu unutmayınızki ilânıma sizden önce dokuz kişi daha cevap vermişti. Meslektaşlarım bu dokuz kişinin yaşamları ve geçmişleri üzerinde dikkatli incelemeler yaptılar. Bir süre hapiste yatmış olmanıza rağmen, dürüst yaşamınız nedenile sizi seçtik.

— Demek onuda öğrendiniz ve ona rağmen bana bir iş veriyorsunuz?

— Hapse girmeniz nedenini araştırarak. Bir haksızlığa kurban gitmiştiniz. Parasızdınız, sizi savunacak iyi bir avukatınız yoktu... Neyse. bunlarla vakit kaybetmiyelim. Gençsiniz, zeki, cesaretli ve bekârsınız. Paraya ihtiyacınız var. Bir viski daha?

— Memnuniyetle.

Jacques Benson düşünüyordu. Ama ikinci viskiyide bitirdikten sonra neşeli ve kararlı bir sesle:

— Oldu, dedi. Bende biraz fazla kuşkulu bir adamımdır. Ara sıra bu huyu bir yana itmek lâzım. Bana Fransa hakkında biraz bilgi verirmisiniz.

— Uzun boylu bilgiye ihtiyaç yok, size zaten izliyeceğiniz yolu anlatacağım. Aklınızdan çıkarmayın. Önemli olan, taşıyacak olduğunuz valizdir. Özel bir madenden yapılan ve sımsıkı kapalı olan valiz. Kolay kolay açılmaz ama, içi bayılacağınız şeylerle dolu.

Benson meraklanmıştı, sordu:

— Elmasla mı? Uyuşturucu maddelerle mi? diye sordu Benson.

— Emziklerle, diye gülerek cevap verdim. 48 saat sonra hareket ediyorsunuz.

***

Ertesi akşam, randevu verdiğim Agrigente otelinde Benson'u gördüğümde, neredeyse onu tanıyamıyacaktım: Yeni kostümü içinde öylesine şıklaşmış ve parlamıştıki! Hayranlıkla:

— Bravo! dedim. Formundamısınız?

Benson heyecanını saklamağa çalışıyordu.

— Size güvenim var. Kısa bir süre sonra hareket heyecanınızı giderecektir.

Ona madeni küçük valizi uzattım. Sonrada üç zarf. Zarflardan birinde 800,000 frank vardı. Diğerinde 300,000 frank ve bir sürü uçak bileti. Üçüncü zarfta ise bir harita. Zarflardan sonra 38 çaplık bir tabanca ile ucu sivri bir bıçağı eline verince, hafifçe bozulduğunu hissettim.

— Sekiz yüz bin, alacak olduğunuz paranın bir kısmı, dedi. Diğeri yol masrafınız. Uçak biletleri, hiç bir sıkıntıya ve zahmete kapılmadan rahatça seyahat etmeniz hemde vakit kaybetmemeniz içindir... Diğerlerine gelince...

Jacques Benson hala titremekte olan elinde tuttuğu tabanca ile bıçağa dehşetle bakıyordu. Bunlar ona kuşkusuz kötü şeyler düşündürüyordu.

— Aklınıza fena şeyler getirmeyin: dedim. Çok büyük bir ihtiyaç halinde bunları kullanırsınız. Polisle temastan kaçının ve her ne pahasına olursa olsun dilinizi sıkı tutun.

Benson acı bir sesle:

— Neticede, bu benim sağlığıma iyi gelecek olan bir seyahat değilmi? diye sordu.

— Hemde nasıl! Dünya hakkında bilginiz artacak... Harikulade güzel yerler göreceksiniz...

— Buna vaktim olacak mı?.

Gülerek ona bir sigara uzattım. Jacques Benson üçüncü zarfı açıpta gideceği yerleri bildiren haritayı gözden geçirince şaşırdı kaldı. Yüzündeki saf anlam karşısında gülmemek için güç tuttum kendimi.

— Palermo... Roma... Atina... İskenderiye... Karaşi... Kalkuta... Kangon... Manila... Sydney... Lima... Caracass... New — York... Dakar... Tanca... Paris. Her şehirde gideceğiniz oteller şifreyle işaretlenmiştir. Gerektiğinde, sizinle temas edecek olan adamlar oralara geleceklerdir.

Benson kekeledi:

— Hepsi bu kadarmı? Rüya görmüyorum ya? Hem, mademki son durağım Paris olacak, bu kadar yer dolaşmağa ne lüzum var: Palermo'dan direkt olarak Parise gidemezmiyim:

— Hayır Benson, diye güldüm. Bu harekâtın amacı ince ince hesaplanmıştır. Size ne söylenmişse öyle davranacaksınız.

— Hay hay mösyö Puval.

Benson'un esmer alnı ter içindeydi.

— Sert bir şeyler içmek ihtiyacındayım, dedi.

— Beraber içelim.

Jacques Benson'un çeneme indirdiği güçlü yumrukla Astoria otelindeki odamda yere yuvarlandım. Çevremizde kahkahalar yükseldi.

— Bunu hakkettin! diye bir ses duyuldu.

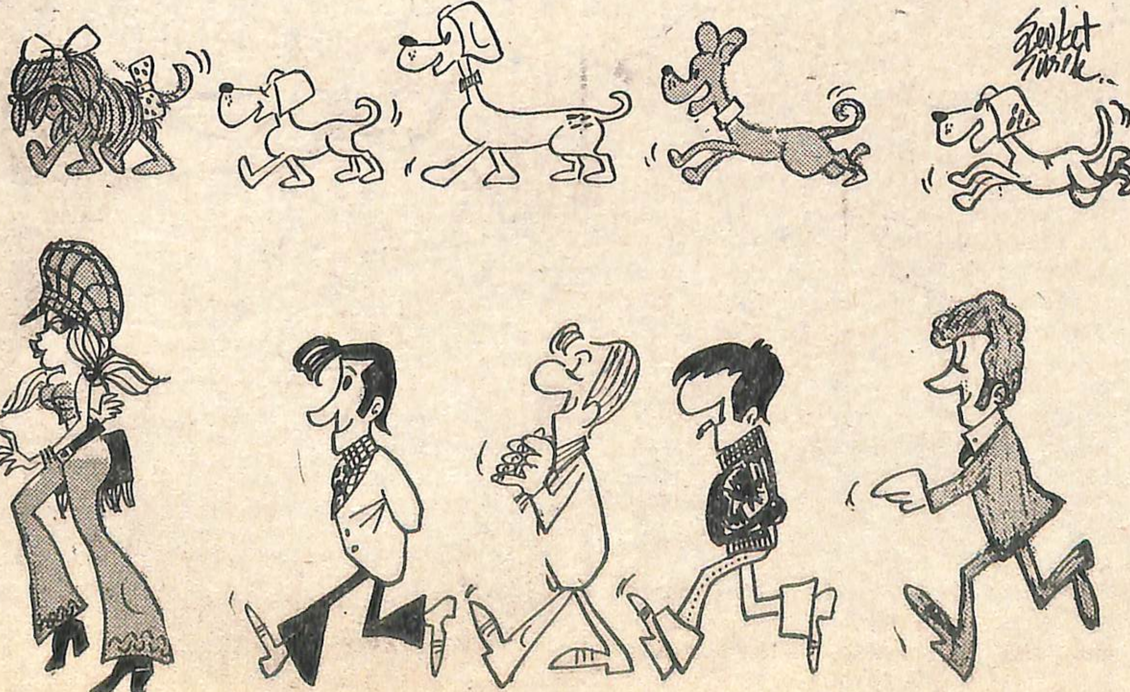
Uzay araştırmaları birliğimizdeki arkadaşım Dubrecoque'un sesiydi bu. Sersem bir halde doğrularak bir koltuğa çöktüm. Ama çenem hâlâ öylesine acıyorduki, onlar gibi gülmek şöyle dursun, gülümseyemiyordum bile.

Sağ yumruğunu sol elinin avcu ile uğuşturan Benson'a:

— Ha... haklısınız, dedim güçlükle. Hislerinizi anlıyorum. Ama sonuç kusursuz... Şaşardınız. Kazandınız. Herkes burada ve sizi saygılarile kutluyorlar. Eşsiz bir cesarete sahipsiniz. Tanrım, yumruğunuzda ne kadar güçlü!

Masa üzerinde kapağı açık, içi bomboş, küçük madeni valize nefretle bakan Benson:

— Bağışlayın, dedi. Bir an, bu bomboş valizi elimde büyük bir dikkat ve korkuyla taşıyarak bütün

HAYVANLAR VE İNSANLAR!...

dünyayı dolaştığımı, peşime takılan bir sürü serseri ve tehlikeli insanla ne şekilde boğuştuğumu hatırlayınca fena halde soğuk kanlılığımı kaybettim de... Ama buna hakkım yokmu:

Benson derin bir nefes alarak arkadaşım Norest'e:

— Sizi öldürebilirdim mösyö Norest, dedi. Arkadaşlarınız nasıl böyle bir tuzak kurdular? Ve yine sizin yüzünüzden pek çok kere ölüm tehlikesi geçirdim.

— Bu plân Fransa Uzay Araştırmaları kuruluna aittir mösyö. Biz sadece onu uyguladık. Evet, bu araştırmaları sadece Amerika B.D. leri ve Rusya yapmıyor. Bizde çalışıyoruz. Hattâ 1988 de Merih gezegenine göndermek üzre hazırladığımız füze tamamlanmak üzre. Yalnız, bütün gizli, çalışmalarımıza rağmen bu füzenin eşsizliği rakip devletler tarafından işitilmiş. Füzemizin plânlarını çalmak istiyorlardı. Düşmanlarımız bizi tanıyorlardı ama biz onları tanımıyorduk.

— Tuzak olarakta beni kullandınız...

— Öyle. Ama adamlarımız sizi izliyordu. Hayatınızı koruyorduk. Onlar sadece hayatınızı korumuyorlar, size hücum edenleri yakalıyarak düşmanlarımızı tanıyorlardı. Bununla beraber, kahramanca çarpışarak bunun çoğunu siz başardınız...

— Ölümle karşı karşıya kaldım... Her ne pahasına olursa olsun çantayı kaptırmamak istediğimden, cana can çarpıştım. Daha Atinada saldırmağa başladılar bana. Diğer şehirlerde, anlamadığım şifrelerle tanımadığım adamlara kimliğimi belirtirken, korkunç bir kabus gördüğümü sanıyor, bu işe karıştığıma bin kere pişman oluyordum. Kimlerle savaşmadımki... Hepsinin gözü elimdeki valizdeydi.

— Bunların hepsini biliyorduk. Sizi öldürselerdi, plânımız suya düşerdi. Valizin boş olduğunu anladıkları an sizi kimse izlemiyecekti, bizde hırsızları tanıyamıyacaktık.

— Benimdemi bilmemem gerekti bunu?..

— Gayet tabii... Bilseydiniz, onlarla böylesine savaşmaz, bu cehennemi koşuya devam etmezdiniz.

— Karaşide, Kalkütada başıma neler geldi neler. Hele kadınlığı ile beni uyutmak istiyen yosmanın elinden öyle güç kurtuldumki... Hem eşsiz bir dişi, hemde şeytanın ta kendisiydi... Tanca'da milletlerarası polisler peşime düştü. Beni bir anarşist sandılar. Çantada bomba var zannediyorlardı. Sonunda izimi kaybettirerek bir uçağa atladım ve buraya geldim. Ama burada, bu odada, bu saygı değer kişiler önünde, kolaycacık açtığınız valizin içinin bomboş olduğunu görünce, çeneninize bir yumruk atmaktan kendimi alamadım.

Çenemi uğuşturarak, alacağı paranın diğer yarısını ona uzatırken:

— Olacak o kadar, dedim. Bize düşmanlarımızı tanıttığınız için teşekkür ederiz. Artık gidiniz. Hür ve mutlu bir adam olarak yaşayınız. Bize gelince, bu kapının eşiğinden dışarı adımınızı atar atmaz, adınıza varıncaya kadar sizi unutacağız..

Çeviren :
Süheylâ AYKUT

MEĞER GERÇEK BAŞKA İMİŞ

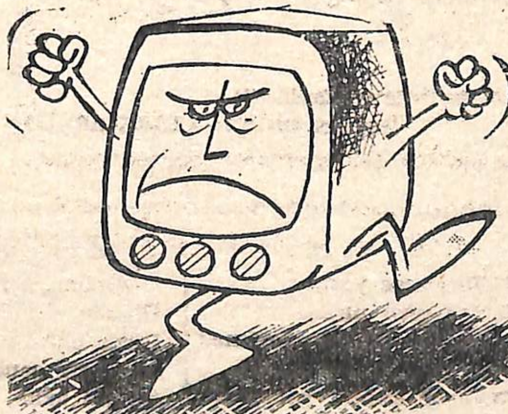
Okuyalım. Gerçek neymiş

Genç kadın evlendikleri zaman balık etinde idi. Bu kadını Dursun Hızlıoğlu bu yüzden çok sevmişti. Fakat, kadın bir yıl içinde, her nedense erimiş... Çiroza dönmüştü. Başladı her akşam eve balık getirmeğe Dursun Hızlıoğlu!... Çünkü: Karısını eskisi gibi balık etinde görmek istiyordu. Kadın balık yemekten bıkmıştı her akşam. Dursun : Nefise'nin yakınmalarına kulak asmıyor. Eve balık getirmeğe devam ediyordu. Elbet karısı bu balıkları yiye yiye bir gün eski haline dönecekti. Fakat bilmiyordu ki.. Kadın balıkları yiyiyordu ama, balıklar da Nefise'yi yiyip bitiriyordu!... Bıkmış, usanmıştı balıktan. Galiba Nefise bu yüzden kilo alamıyor... Üstelik: Kilo veriyordu. Dursun Hızlıoğlu ise; eve ısrarla balık getirmeğe devam ediyordu!... Meğer gerçek bizlerin yorumladığı gibi değilmiş. Nefise hanımın kocası balıkçı imiş!.. Balıklar çok pahalı olduğundan müşterisi az oluyormuş. Bu yüzden, Dursun Hızlıoğlu, satılmayan balıkları eve getirmek zorunda kalıyormuş.

Dursun Hızlıoğlu eve balık getirmeye ısrarla devam ediyordu.

SUÇLU KİM?

İki lâfı bir raya getiremiyen, spor spikerlerine Hıdır Hoşgör: Bozulmadı, hoş gördü ama; Hıdır'ın televizyonu fena bozuldu. Hıdır televizyonu tamirciye götürmeğe kalkınca tamirciye gitmemekte direnen televizyon, Hıdır'a da bozulmuş... Öfkesinden, düğmelerini koparıp atmıştır. Zorla tamirciye götürülen televizyonu, tamirci büsbütün bozmuştur. Bozma ücreti olarak Hıdır'ın verdiği 300 lirayı az bulan tamirci, 200 lira daha istemiştir!...

«Televizyon sinirlerimi bozdu... Doktora gidip, bu prayla sinirlerimi tamir ettireceğim» demiştir.

«Hıdır! Ayağa kalk!... Suçlusun!» dedi karısı «Televizyonun neye bozulduğunu sen anlamazsan, tamirci nasıl anlar ayol?»

Bundan tam altı yıl önce.. 17 Eylül 1970 de Veli Gürbüz'le Ali Dümdüz'ün kavga ettikleri günün yıldönümüdür. 17 Eylül 1970 de iki arkadaş bir alacak meselesinden aralarında kavga çıkmış...

Birbirlerini hastahanelik yapmışlardı. Bir meyhane de bu tarihi günün yıldönümünü kutlayan, iki arkadaş arasında, (tıpkı altı yıl önce olduğu gibi) hesap meselesinden kavga çıkmış ve birbirlerini hastahanelik yapmışlardır.

Kendilerine geçmiş olsun, der gelecek yıla kadar kavga edebilecek hale gelmelerini dileriz!...

Korku

Beşiktaş Teknik Direktörü; Gündüz Tekin Onay «Herkes Beşiktaş'tan korksun» demiş.

Anlaşılan tüm

Beşiktaş'lı futbolcular

Yeşilçam'dan teklif aldılar.

Galiba korku filmi

çevirecekler!..

SEVMEM ARKADAŞ

Baharda melemeyen kuzuyu,
Dışta dinmeyen sızıyı
Kolda şişmeyen pazıyı
Sevmem arkadaş
Ateşte pişmeyen aşı
Gözde dinmeyen yaşı
Duvarda durmayan taşı
Sevmem arkadaş
Gece ışıtmayan ayı
Atıpta vurmayan yayı
Sahibini bulmayan payı
Sevmem arkadaş
İtipte örtülmeyen kapıyı
Ayakta durmayan yapıyı
Mamasını yeyip ağlayan sabıyı
Sevmem arkadaş
Suyu olup akmayan kurnayı
Çalıpta ötmeyen zurnayı
Zamansız uçan turnayı
Sevmem arkadaş
Zamansız elektrik keseni
Kumaştan pahalı keteni
Ayağa batan dikeni
Sevmem arkadaş
Kepsiz gezen neferi
Kafada durmayan miferi
Alanideki siperi
Sevmem arkadaş
Sarhoş etmeyen şarabı
Arabistandaki arabı
Bizim köydeki ferhadı
Sevmem arkadaş
Duvardaki kırık aynayı
Bozuk para saymayı
Zamansız cana kıymayı
Sevmem arkadaş
Yolda biten yoncayı
Sülalemdeki amcayı
Balık tutmayan kancayı
Sevmem arkadaş
Yapıcam deyip yapmayanı
Satıcam deyip satmayanı
Beni bedava bakmayanı
Hiç sevmem arkadaş.

Orhan SARIOĞLU
Ordu göğüs Hastahanesi
Müstahtem

ZALİMLER

İki arkadaş karşılaştılar. Biri:

— Bir hostesle evleniyorum, dedi.

— Zavallı dostum, çok ıstırap çekeceksin bu yüzden, diye cevap verir.

— Neden?

— Hostesler zalim kadınlardır.. İnsana önce: «Kemerlerinizi bağlayın» derler. Kemerler bağlandıktan sonra da «Bir şey arzu ediyormusunuz?» diye sorarlar.

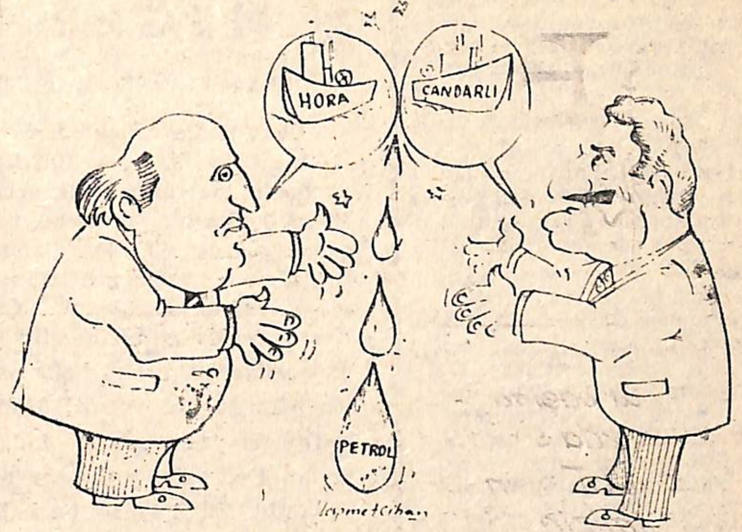
NE VERİRLER

Dalavereli işler çevirerek ün yapmış olan milyoner, fabrikalarını sigorta ettirmişti. Mukaveleyi imzaladıktan sonra sigortacıya sordu:

— Diyelim yarın fabrikam yandı bana ne verirler? Sigortacı düşünmeden cevap verdi:

— Dört, beş sene ağır hapis!.

Gön. İlhan İŞÖZEN
Numune Hastanesi Karşısı
Güzel Evler Ap. A/Blok
No: 9 SİVAS

(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

PERDE

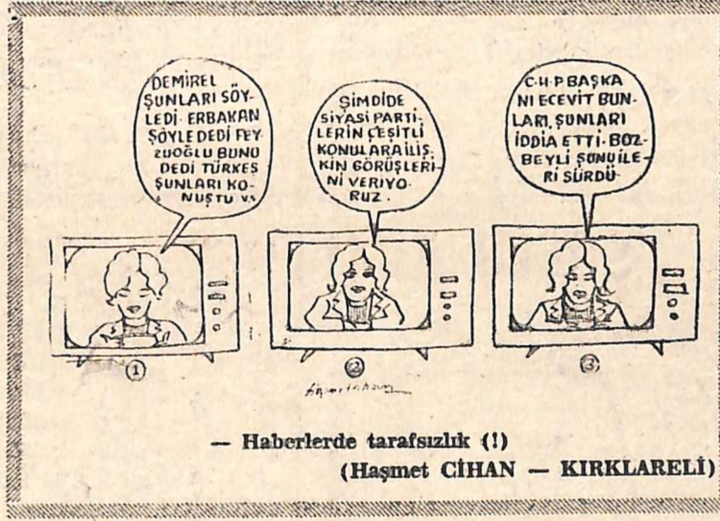
Seçkin müzikseverlerin bir toplantısında sonradan görme zengin bir iş adamıda bulunuyordu. Konu Senfoni orkestralarından açılmıştı. Bir ara içlerinden biri bizimkine dönüp:

— Efendim siz Mozart'ın 9. Senfonisinin 3. perdesini nasıl buluyorsunuz...

Diye sordu. Bundan birşey anlamayan sonradan görme, bilgiç bir tavırla purosunu çekerek:

— Valla dedi. O perdenin alt tarafında ufak bir yırtık vardı... Onu yamadılarsa fena sayılmaz yani!...

Balıkesir'den Erkol YAĞCI

— Haberlerde tarafsızlık (!)
(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

İKİLİ ANONS

Baba annem yaşlı kadın eski örf ve adetlere bağlı sözü sohbeti dinlenirdi. Radyolarda reklamlar yeni yayınlanıyordu.

Bir gün radyoyu açtım reklamlar var, babaannemde bizimle dinliyordu. Reklamlarda tanıtımları bir erkek birde bayan söylüyor malum, babaannem bir aralık çok sinirlendi. Duramadı ve dediki «oğlum şu radyoyu kapatıver. Eğer şu kadın olmasa adam hepsini anlatacak ama ikide bir lafının önüne geçiveriyor!»

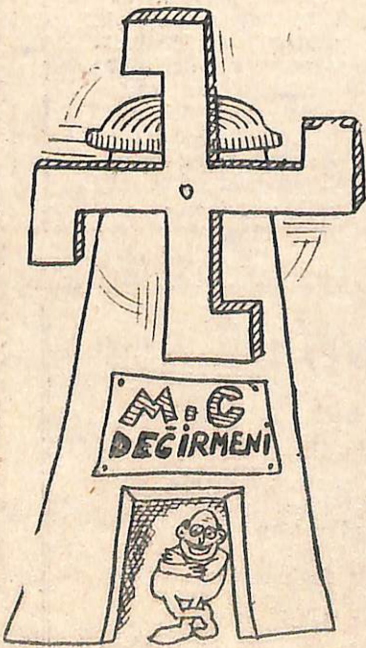
Suat ATALAY
Mobil servis Karabük/Meşeler

SAHİPSİZLER

Şimdi yine yalnızım gece yarısı,,,
Beyoğlunda neonlar pırıl pırıl,.
Vitrinlerdeki mankenler gülüyor halime.!
İstanbul'un kızları gibi alaycı alaycı..
Çoğu insanlar uyuyor sıcak yatağında, mışıl mışıl
Oysa ben sokaklarda sahipsiz adam.!.
Kaybolmuşum bildiğim semtlerde serserice.,.
Yosmalar gel diye ısrar ediyorlar senin aksine...
Sende kadın değilmisin..!!?.
Doldur meyhaneci bir bardak su,,,
Suylada sarhoş oluyorum doğrusu.,.
Şerefine sudan pahalısı içilirmi.?.!.
— Al beni götür arabacı uzaklara...
İnsan olmayan bir semte bırak,,,
Bu gece hiç ağlamayacağım düne inat.
Sevgimi tartacam yıldızlarla terazi burcunda..,
Galata kulesinden mi atsam kendimi acaba..!.?.
Bu şehirde zevkle ölecek yerde yok.!.
Ağır ağır can alıyor: İstanbul.

— Oğlum simitci bir lira olurmu..?.!
On lira eder vallahi bu saatte.!.
Birde balık tutabilsem köprüden oltasız,!
Yeni bir sandaviç icad ederdim.,.
Simitli balık, tuzlu su.,.,
Halime bkıpta fakir sanmayın beni;;
Bütün: Anadolu benim..!...
Ölürümde satmam zerresini,,,
Ata yadigârı, antika bir parça.
Lakin istersen, bir simit daha ver,,
İstanbulu sana vereyim, yabancı sayılmazsın.!.
Ne.!. Bir simit demi vermiyorsun,,, Aşkolsun.
Sokakları kirlide olsa yine güzeldir.,.
Her yanı yıkık olsada yaşanacak yerdir...
O da benim gibi sahipsizdir.,!..
En iyisi: İstanbulla baş başa verip,,,
Halimize ağlayıp içmeli zehir.!!
Vah sahipsiz şehir,,,
Vah sahipsiz,,,, ŞAİR

Malatyalı AŞIK
TCDD Gişe memuru. Diyarbakır

Yazısız
M. Cemal ARIĞ / K. MARAŞ

Bizim Mahalle

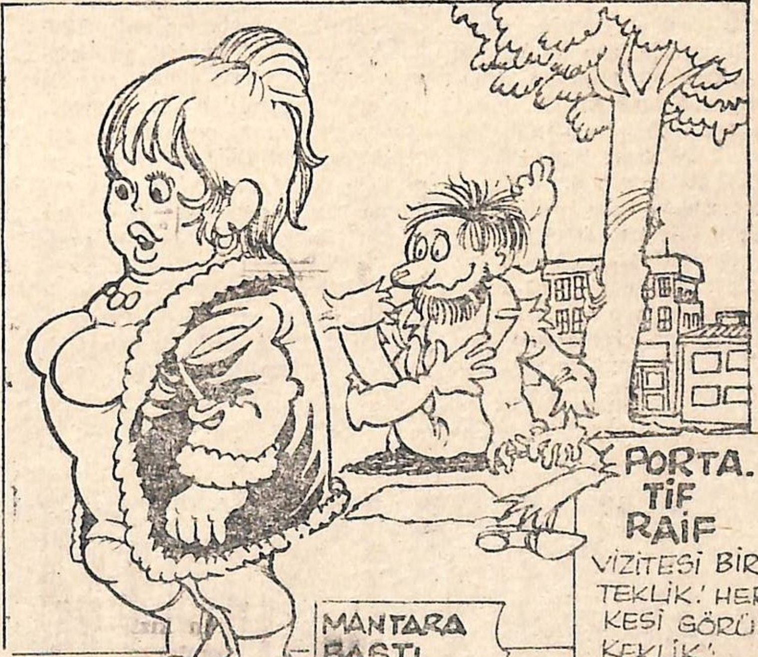
Aydın Aliustaoğlu

MERHABA SEVGİLİ AKBABACILAR! Bu hafta başladığımız yeni romanımızda sizlere «BİZİM MAHALLE»nin hikayesini kalemimizin döndüğü fırçamızın çizdiği ölçüde anlatmaya çalışacağız!.. Bu Hafta sizlere mahallenin tanınmış mallarını tanıtalım da az çok bizim sokak hakkında bir fikriniz bulunsun. Ve hikâyemizi de canla başla izleyin. yoksa bozuluruz haa!..

MANTARA BASTI ŞAZİYE!
ANLARSINIZ YA O BİÇİM!

DAHA BİR SÜRÜ MALIMIZ VAR. ONLARI DA SIRASI GELDİKÇE GÖSTERECEĞİZ. ŞİMDİLİK BUNLARLA İDARE EDİN ARKADAŞLAR!

HAFTAYA BAKIN NELER OLACAK!

Biz Avrupa Görmüş adamız!

Muzaffer İZGÜ ★

— 6 —

BAĞIRANLAR, nutuk çekenler ve dahi sütyeni şunu bunu atmış ortaya çıkmış, delicesine dans eden kızlar.

— Çıkalım Ramazan, burası gerçekten batakhane...

— Çıkalım ağabey...

— Bir tiyatro görseydik Ramazan?

— Bilmem ki ben ağabey. Biz sinemaya bile gitmeyiz.

Ramazan küçücük bir odada kalıyormuş, yüz frank veriyormuş. Kendi pişiriyormuş, lokantadan yemiyormuş... Haklı Ramazan, gerçekten yenecek gibi değil, bir hamburger, bir bira, bizim parayla altmış lira, bankoya çöküp yersen, masaya oturup yersen, kimbilir kaç lira? Patronların çoğu İtalyan... Her şey pahalı İsviçre'de, tâbi bize göre... Hele ayakkabı tamiri. Turgut'un pabucu açıldı, yaptıralım dedik, bir süpermarketin altında onarıcı var. Verdik pabucu bekliyoruz... Pabucu yapılanlar, alıyorlar pabuçlarını, ama kasa hep bizim parayla altmış lira yazıyor... Adam zamk sürüyor, pat pat vuruyor, altmış lira... Turgut'un pabucu oldu, adam uzattı ve hesap sıfır yazdı Sorduk Ramazan'a, son işi bedava yaparlarmış. Nasıl ayarladın pabucu Turgut son işe? Bravo sana... İşçiliğin çok pahalı olduğu tüm Avrupa'da hep bizim işçileri düşündüm. Gültekin yüz yirmi liraya pantalon aldığında, kısaltılması için altmış lira istendiğinde, hep bizim işçilerimizi düşündüm. O sanayi çarşısındaki mini mini çırak kalfa yavrularımızı, o sabahın köründen, akşamın karacasına dek tarlalarda çalışan ırgatlarımızı, beton işçilerimizi, amelelerimizi... Ve de hiç unutmadım yol boyu, Demirel'i, böyyük Türkiye'nin mimarını...

ESKİDEN İspanya'da, cebinde bir ekmek alacak parası bulunmayan insanı polis isterse serserilik yasasından alakoyabilirmiş...

Hah işte, bu notu düştükten sonra, bizim büyüklerimize şu önerim var. Sayın Demirel, et bir tebdili kıyafet, bin trene Zürih'ten, geç Almanya'ya. Erbakan Hoca istersen giy cübbeni, bin trene, geç İsviçre'den Almanyaya. Türkeş, MC nin son kanadı Feyzioğlu, geç bakalım Almanya'ya... Ama, sınırda, ben şuyum buyum demeyeceksin, uzatacaksın pasaportunu Alman polisine, bak bakalım Alman polisi o zaman sana ne diyecek, senden ne isteyecek... Yazayım da buraya okuyun. Okuyun da öyle cart curt palavra atmanın ne demek olduğunu anlayın. Kompartımanda altı kişiyiz, üçümüz Türk, hani Altaylardan gelen, sonra da Viyana kapılarına dayanan dedelerin torunları, Muzaffer İZGÜ, Turgut Dereli, Gültekin Aksu, Böyyük Türkiye'nin üç vatandaşı... Yolculardan biri Danimarkalı, biri İtalyan, biri de İsviçreli... Polis, Alman polisi, sıradan başladı pasaportları incelemeğe. Danimarkalı uzattı pasaportunu, polis baktı, geri Danimarkalıya uzattı, öyle de kibar, öyle de ince, öyle de ince, «Dankeşön». İtalyan uzattı, «Dankeşön», İsviçreli uzattı, «Dankeşön». Turgut uzattı, o nazik, o kibar, o centilmen, o nazik polisin suratı asılıverdi. Pasaportu geri uzatmak şöyle dursun, Gültekin'in pasaportunu istedi, sert mi sert, haşin mi haşin. Gitti Gültekin'in pasaportu da polis efendinin çantasının içine. Benden istedi, adamın suratı çarşamba pazarına döndü, bizim pasaportta da gitti polis efendinin çantasının içine. Ve o nazik, o hazik polis, seslendi:

— Çıkarın bakalım.

— Neyi çıkaracağız?

— Markları?

— Anlamadık?

— Markları markları veya başka döviz.

— Niye?

— Konuşmayın fazla.

— İyi ama polis efendi, Danimarkalıdan sormadınız, İsviçreliden sormadınız, İtalyandan da sormadınız, bizden paranızı gösterin, paranız var mı, yok mu diye bir soru sormağa hakkınız yok.

— Uzatmayın çıkarın, sonra karışmam.

Direndik... Var cebimizde paramız ama göstermeyeceğiz. Biliyoruz, hangi sınırda olursa olsun hiçbir devletin polisinin böyle para sormağa hakkı yok, sınırlar eski İspanya değil. Biz direniyoruz ama, polis bizden çok direniyor, sonunda açıkca söyledi:

— Şayet paranız yoksa Avusturya topraklarında indiririm sizi, Almanya'ya sokmam...

İyi mi Demirel, iyi mi Erbakan Hoca, iyi mi Feyzioğlu, iyi mi Türkeş?

Çıkardık paralarımızı, İtalyandan, Danimarkalıdan, İsviçreliden utana utana çıkardık paralarımızı, gösterdik polise... «Ve dahi yolun ondan sonraki bölümünde adamlar kompartıman arkadaşlarımız bizimle konuşmadılar»... İş bununla da bitmedi, Altaylardan gelip, Viyana önlerinde at koşturanların torunlarının ellerine bakıldı. Polis:

— Ellerinizi uzatın!

— Niye?

— Ulan bizde hastalık mastalık... Polis bey niye ellerimizi uzatacağız.

— Nasırlı mı diye bakacağım?

— Nasırlıysa?

— O zaman kaçak işçisiniz...

Uzattık ellerimizi Böyyük Türkiye'nin mimarları, polis efendi ellerimizi de gördü, ve dahi nasırlı olmadığını anladı. Girebiliriz artık Almanya'ya tren yoluyla, İsviçre sınırından... Ama adam almış pasaportlarımızı götürüyor...

— Polis efendi versene pasaportlarımızı.

— Fotokopisini alacağız.

Patladım:

— Yahu, Danimarkalının aldınız mı, İsviçrelinin aldınız mı, İtalyanın aldınız mı?

Kime dersin, polis gitti bile, en öne, fotokopi makinasının başına. Yolun ondan ötesini koridorda gittik, oturamadık kompartımana. Üç arkadaş, öğündük durduk birbirimize, «Ulan bizim soyumuz, ulan bizim dedelerimiz, ulan bizim şanlı şerefli...» «Öhhööö... Polis öksürerek geldi, pasaportları uzattı. tüm içtenliğimle söylüyorum, ne «Dankeşön» ne mankeşön...

Münih istasyonundan ayrılan, hem de üç marka otelimize geldiğimizde, otelci kadının yerimizi başka birine satmak üzere olduğunu gördük. Sormuş mu ne istasyondaki danışmaya, gelenler kimler diye. Bereket bastırdık da, o başkaları dediğim Fransızlara yerimizi verdirmedik. Keşki verseymişiz Fransızlara, kaldığımız zamanın tümünde otelci kadının kurt köpeği havladı durdu bize, hele bana, benim bıyıklarıma...

— Kadın al şu itini başımdan elimden bir kaza çıkacak...

— Yahh...

— Yağı yoğurdu bırak, atacağım elimdekini itinin başına.

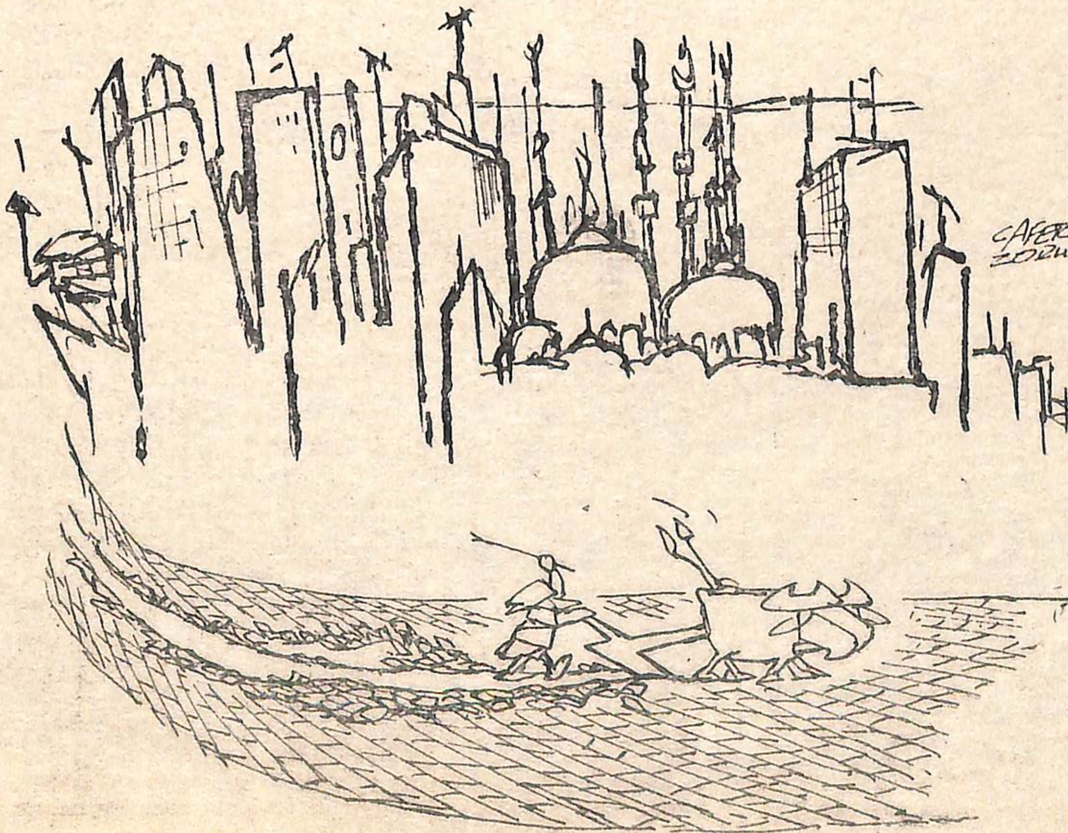
— Yahh...

Bol bol vatandaşlarımızı gördük Almanya'da. Seks Shoplarda onlar, Münih'in içinden geçen nehirde sütyensiz yüzen kadınların yanında yöresinde onlar, Max Millan alanında onlar, inşaatlarda onlar, yol yapımında onlar, çöp işinde onlar... Heryer Türkle dolu. Hem hiçbir yer benzemiyor Münih'e. Ücret az, ev kiraları çok. İşte Isparta'lı Kadri. Sekiz yılda hiçbirşey yapamamış. Son izinden dönüşünde yetişkin oğlu boğazından yapışmış:

— Ya, demiş bizi bırakıp da gitme, ya da ulan birşeyler artır.

Isparta'lı Kadri en çok oğlunun kendisine «Ulan» deyişine kızmış, üzülmüş, hiç usundan gitmiyor zavallının. Dert yanıyor, ne yaparsın, bin iki yüz markla, diyor.

Ya, Konya'lı Abdurrahman, o ne

— Toprak reformuna İstanbul'dan başlanacak —

arıyor gecenin geç zamanında o a-landa, suların fışkırdığı, insanın içini ürperten serinlikte, oysa ki sabahleyin kalkıp işe gidecek...

— Ne arıyorsun Abdurrahman?

— Karı arıyorum ağabey karı.

Öyle saf, öyle de içten söylüyor ki.

— Bulamadın mı, köşe başlarında dolu.

— Nerede bizde karıya verecek para ağabey, biz beleşini arıyoruz.

— Bulabilecek misin beleşini?

— Nerede ağabey, meğer ki rasgele...

Hadım'lı Osman, seksen bin lirasını kaptırmış İzmir'linin birine, o da onun derdine düşmüş, ya o beni öldürecek, ya da ben onu, diyor.

— Sen nerede çalışıyorsun Osman?

— BMV de ağabey.

— Nasıl artırabiliyor musun?

— Trene çuval çuval bulguru, ev makarnasını, tarhanayı yükler de buraya getirirsen, işte şöyle böyle ağabey.

— Karın çocuğun?

— Yok ağabey, hepsi memlekette. Offf offf...

— Yaşın kaç?

— Yirmi sekiz.

Bizim Yahya'dan iki yaş büyük... İstasyonun karşısında Türk eksportları... Koca han, tümü dükkân, tümü de Türk. Ne istersen var, i-kinci kalite, üçüncü kalite. Türkler genellikle buradan alışveriş ediyorlar. Akşehir'linin İzmir'e gittiğinde, Akşehir Otelinde kaldığı gibi. Bir yararı varmış buradan alışveriş etmenin, onlar bilirlermiş, şu anda Türkiye'de, en çok kot pantalon mu para ediyor, miksır mı para ediyor, yoksa kahve kırma makinası mı? İzine gelecek olan, ona göre alırmış bunlardan.

Büyük Teknoloji Müzesi, Hitler'in Hitler olurken nutuk attığı yerler. Ve birahanede masalardan artık toplamağa çalışan Almanlar. E-ti bulunca, löp diye ağzına atan kadınlar. Geceleri, gitar çalıp para toplayan yabancı turistler. Kocaman kocaman mahalle gibi süpermarketler... Ve gecenin geç saatinde bir tramvay durağında önünde bira şişesi hüngür hüngür ağlayan Türk işçisi. Niye ağladığını söylemedi bize, içini çekti, süğüm süğüm döktü göz yaşlarını. Göz yaşları, Münih'in yağmuruna karıştı... Türk işçisi orada ağladı, ıslandı, bize söylemedi niçin ağladığını...

Niye ağlıyordu kimbilir???

SON

Muzaffer İZGÜ

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.

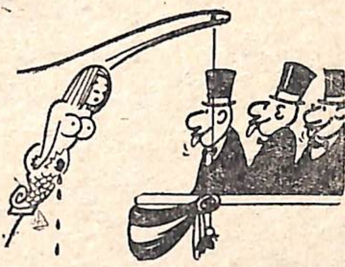
Fiyatı : 250 kuruş,

Yazısız

Yazısız

ESKİ SEVGİLİ

Adam, karısına :

— Karıcığım, dedi, bu gün senin eski sevgiline rastgeldim... Hani hep anlatırdın, genç kızlığında sana delice âşıkmış, anılarını nasıl unutmadığını...

Kadın :

— Kavgamı, ettin, insan... Ne bileyim, kötü şeyler geliyor aklıma, dedi.

— Yok canım, elini sıktım, hal hatır sordum. Sonra senin adresini verdim, ne olur ne olmaz, cebimden çıkarıp dolma kalemimide verdim. Bir paket lüks zarf kağâtta hediye ettim!...

ÇAMUR PASTASI

Ruh doktoruna giden kadın :

— Kendim için gelmedim doktor, dedi. Oğlum kaç gündür çamurlar içinde oynuyor, çamurdan küçücük pastalar yapıp fırında pişiriyor.

— Merak etmeyiniz madam, dedi doktor. Dünyanın bütün çocukları bu çeşit oyunlar oynarlar.

Kadın doktorun eline sarıldı:

— Oh, beni büyük bir üzüntüden kurtardınız doktor. Bizde oğlumun karısı ile baş başa verip (Ya midemize dokunursa) diye boşuna üzülüyormuşuz meğer...

KUTLAMA

Bir kadın kırıtarak arkadaşlarına :

— Biliyorsunuz, dedi, Claud bana bundan tam dört yıl önce evlenme teklif etmişti ve bende red etmiştim teklifini. O günden bu yana durmadan içiyor...

Arkadaşlarından biri manalı bir gülümseme ile cevapverdi:

— Bu kadarıda fazla. Tam dört yıl kutlamaya devam etmesi saçma bir şey!.

FABRİKANIN BEYİNİ

Amerikanın en büyük fabrikasını yeni yöneticiye gezdiriyordu müdür.

— Şimdi fabrikanın en önemli kısmı, beyni demek olan yeri göstereceğim size.

— Yani, elektronik beyinle yönetilen kısmını?

— Hayır Muhasebe dairesi ve kasanın bulunduğu odayı.

YAZ TATİLİ

Telefonda iki arkadaş konuşuyordu:

— Tatilde neredeydiniz?

— Karım Fransaya gidelim diye tutturdu. Bense İtalya diye ısrar ettim...

— Nasıl, Paris'i beğendinmi?

ESİR

Patron yanında çalışan küçük bir memura bağırdı:

— Defol, seni işinden kovuyorum.

Memur kekeledi:

— Aman efendim olmadı bu iş. Sizin gibi patronun yanında çalışana esir derler... Esirler ise kovulmazlar, ya satılırlar, ya da azad edilirler. Siz son derece cimri olduğunuza göre, beni kime sattınız:

SON ARZU!

Doktor, hastasına :

— Gerçekleri olduğu gibi söylemenin zamanı geldi, dedi. İşiniz bitik. Hastalığınız tedavi edilemiyecek kadar ilerlemiş. Yapmanız gereken tek şey yakınlarınızla vedalaşmanızdır. Görmek istediğiniz kimse varmı :

— Zannederim.

— Söyleyin hemen çağıralım. Karınızımı istiyorsunuz, kardeşinizimi, yoksa arkadaşlarınızdan birisinimi?

Hasta inledi:

— Hayır, diye. Bir başka doktor istiyorum.

YALAN MAKİNASI

Bekar erkek, arkadaşına hayranlıkla anlatıyordu.

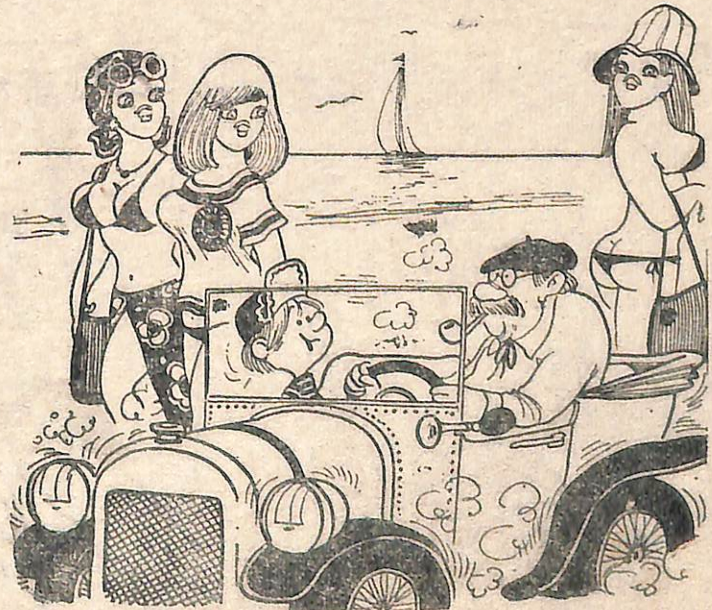
— Bilginler ne muazzam insanlar. Bir makine icad etmişler, insanın yalan söyleyip söylemediğini iki dakikada ortaya çıkarıveriyormuş!

Evli arkadaşı güldü.

— Oh, pek eski bir keşif, bu, Demode oldu, artık. Bizim evde iki tane var.

— İki yalanı meydana çıkartma makinesi ha! Peki ne yapıyorsun bunları?

— Hiç. Biri karım, biride kaynanam.

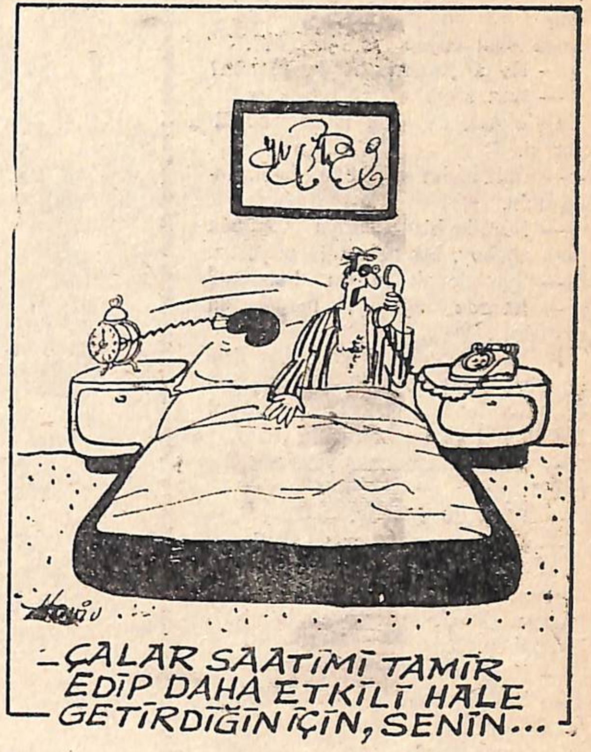
— Büyük baba, sen yirmi yaş daha genç, ben de yirmi yaş daha büyük olsaydım altımızda böyle bir arabayla neler yapmazdık neler!...

YAZISIZ

dünya karikatürleri

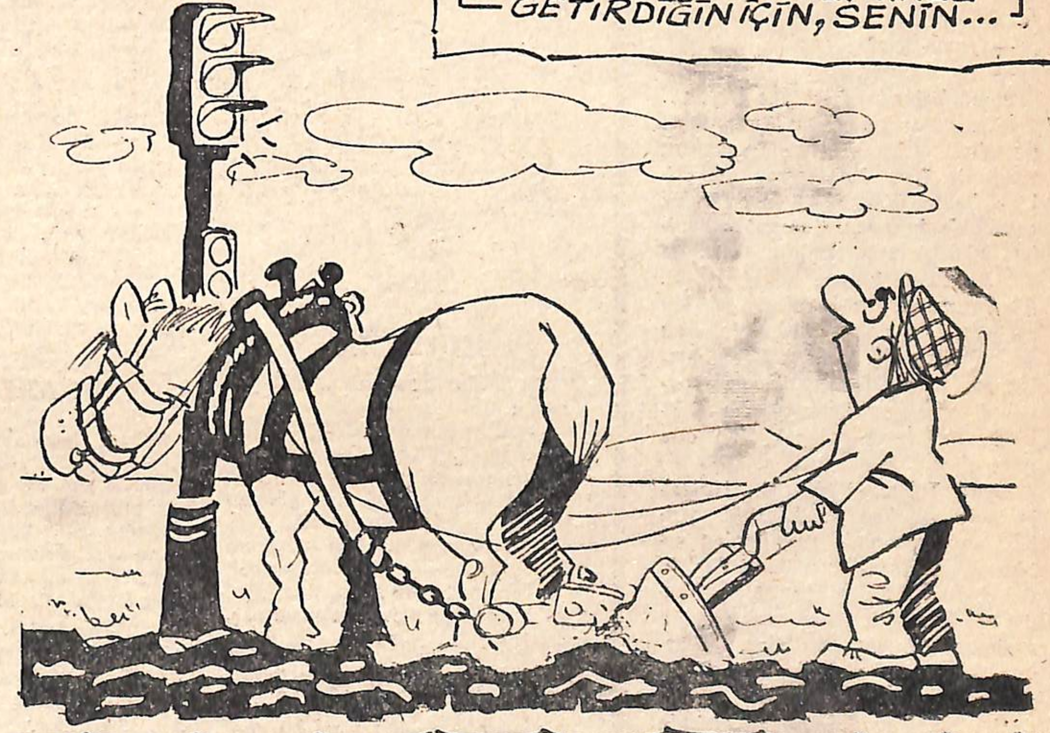
Neler oluyor dünyada

— ÇALAR SAATİMİ TAMİR EDİP DAHA ETKİLİ HALE GETİRDİĞİN İÇİN, SENİN...

— ODANIZ BODRUM KATINDA HAZIRDIR BAYAN!

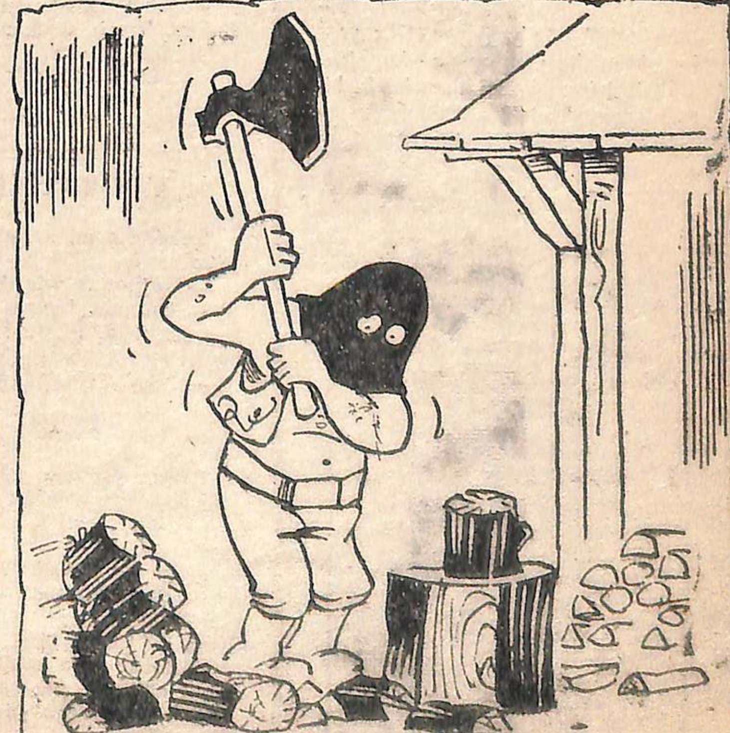
YAZISIZ

YAZISIZ

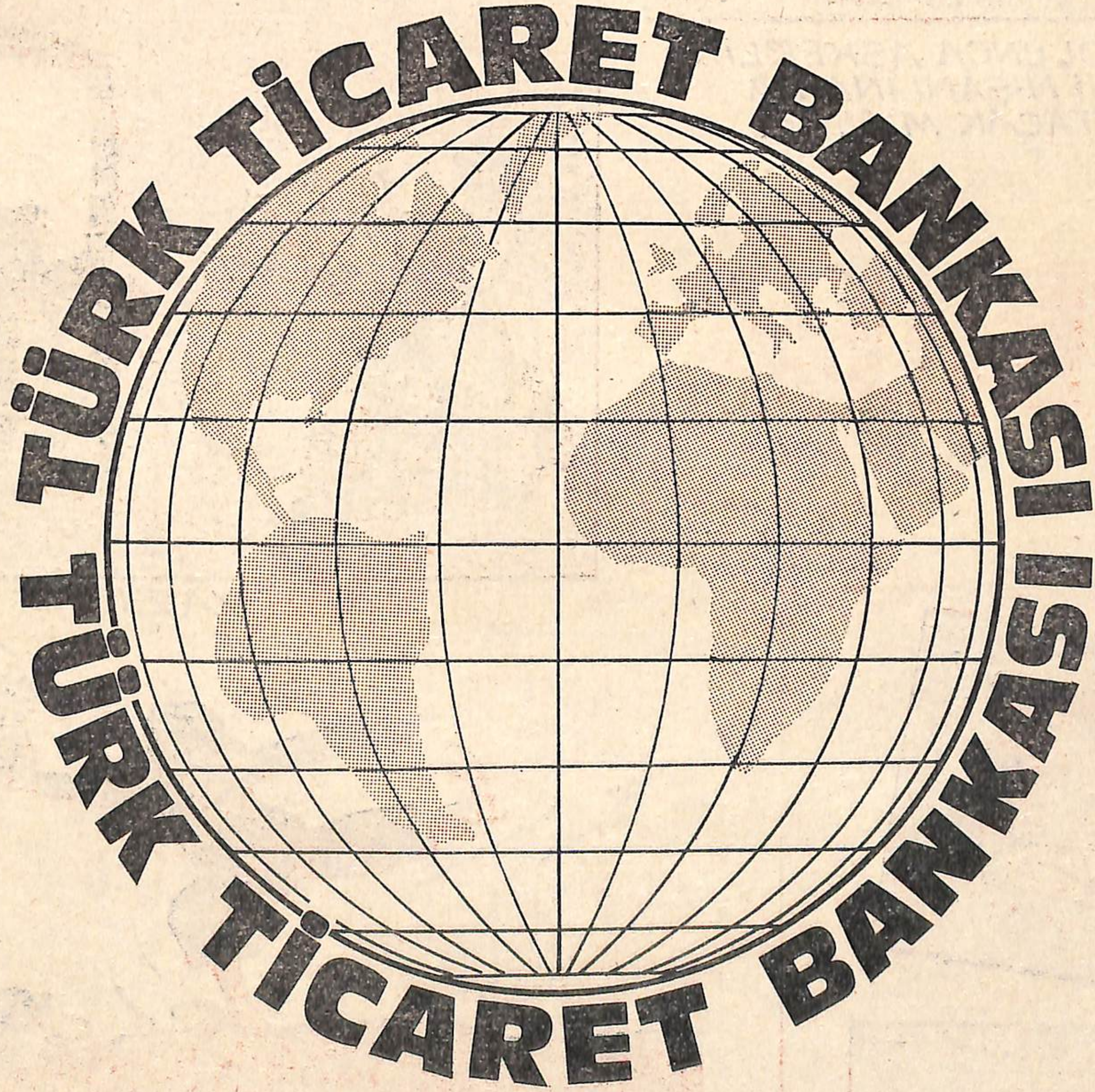
YAZISIZ

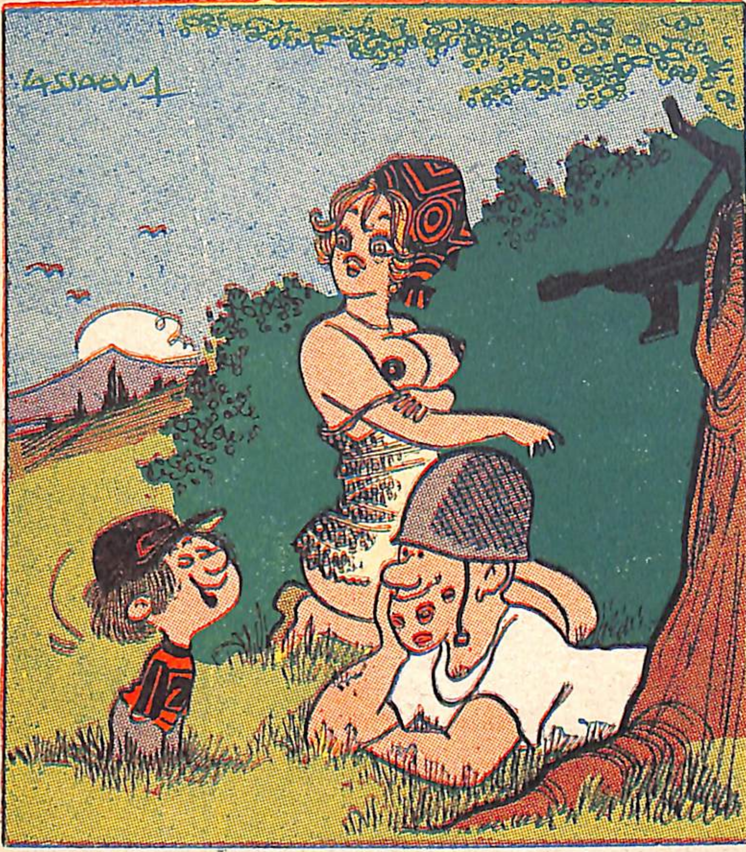
YAZISIZ

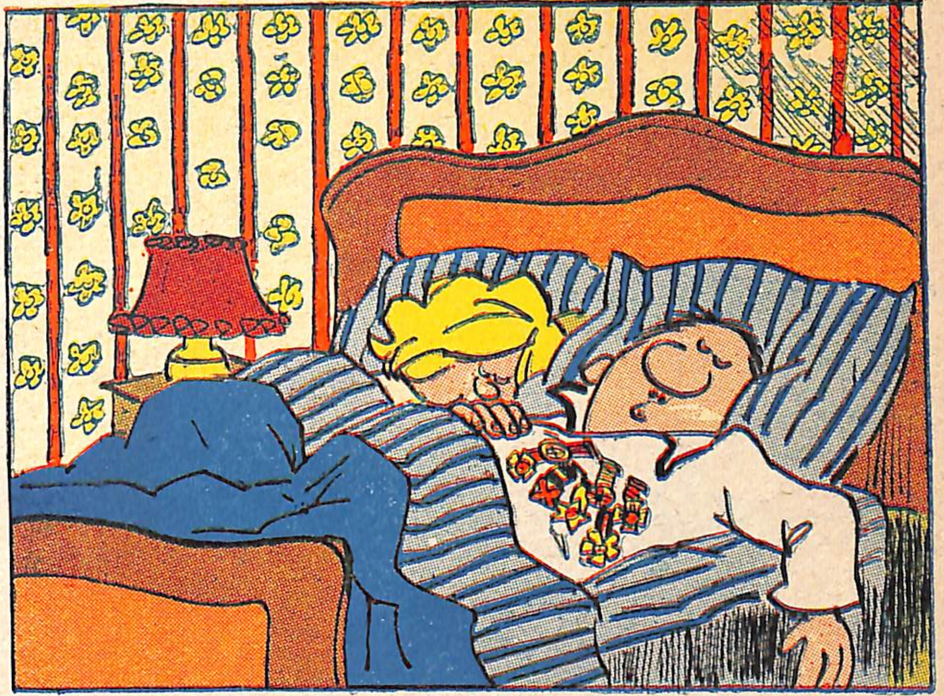
Dünyanın her yerindeki muhabirleri
Yurdun dört köşesindeki şubeleriyle
Dahili ve harici bütün bankacılık işlerinizde

TİVİ reklam

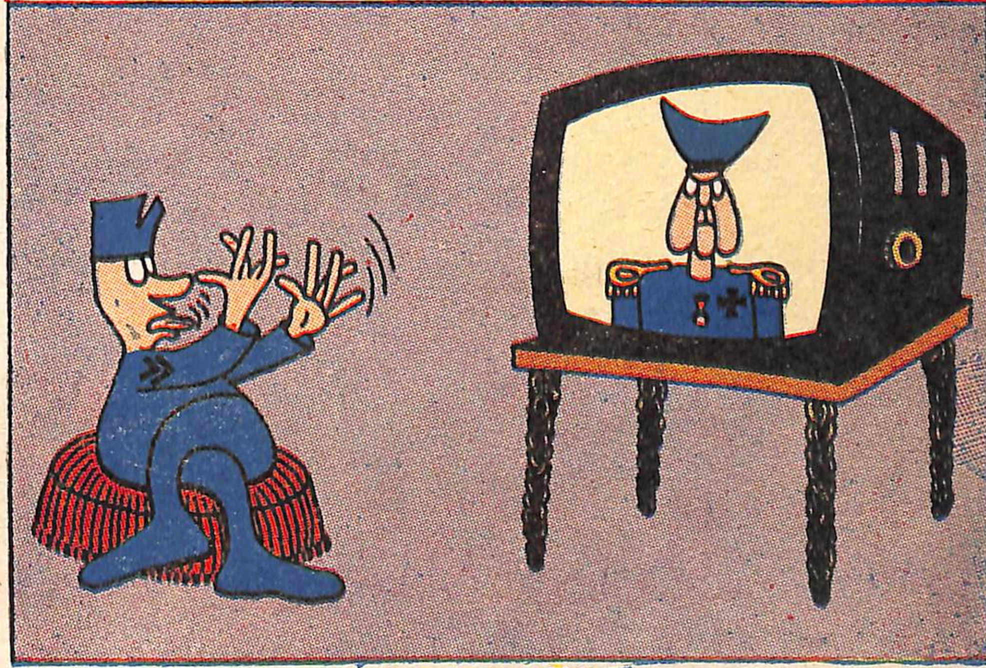

-TERHİS OLUNCA ASKERLİK ANILARINI NIŞANLINA DA ANLATACAK MISIN ?..

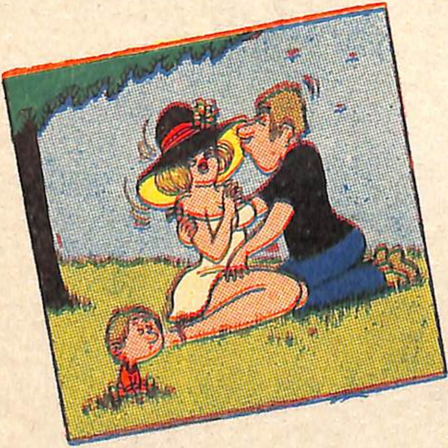

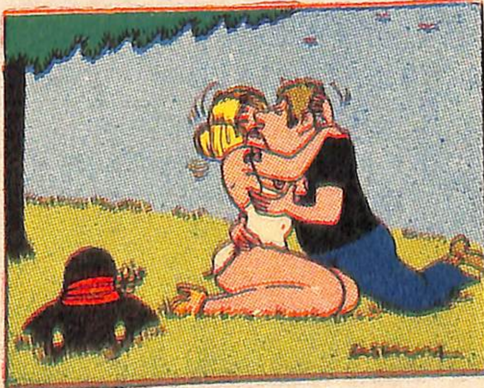
YAZISIZ

Akbaba

YAZISIZ

- ŞAPKA ŞAPKA!..

YAZISIZ